

El Corte Inglés, dècades d'abusos encoberts pel silenci dels mitjans

L'empresa aconseguix canvis legislatius i tracte de favor de les administracions mentre rebaixa drets laborals i discrimina la plantilla

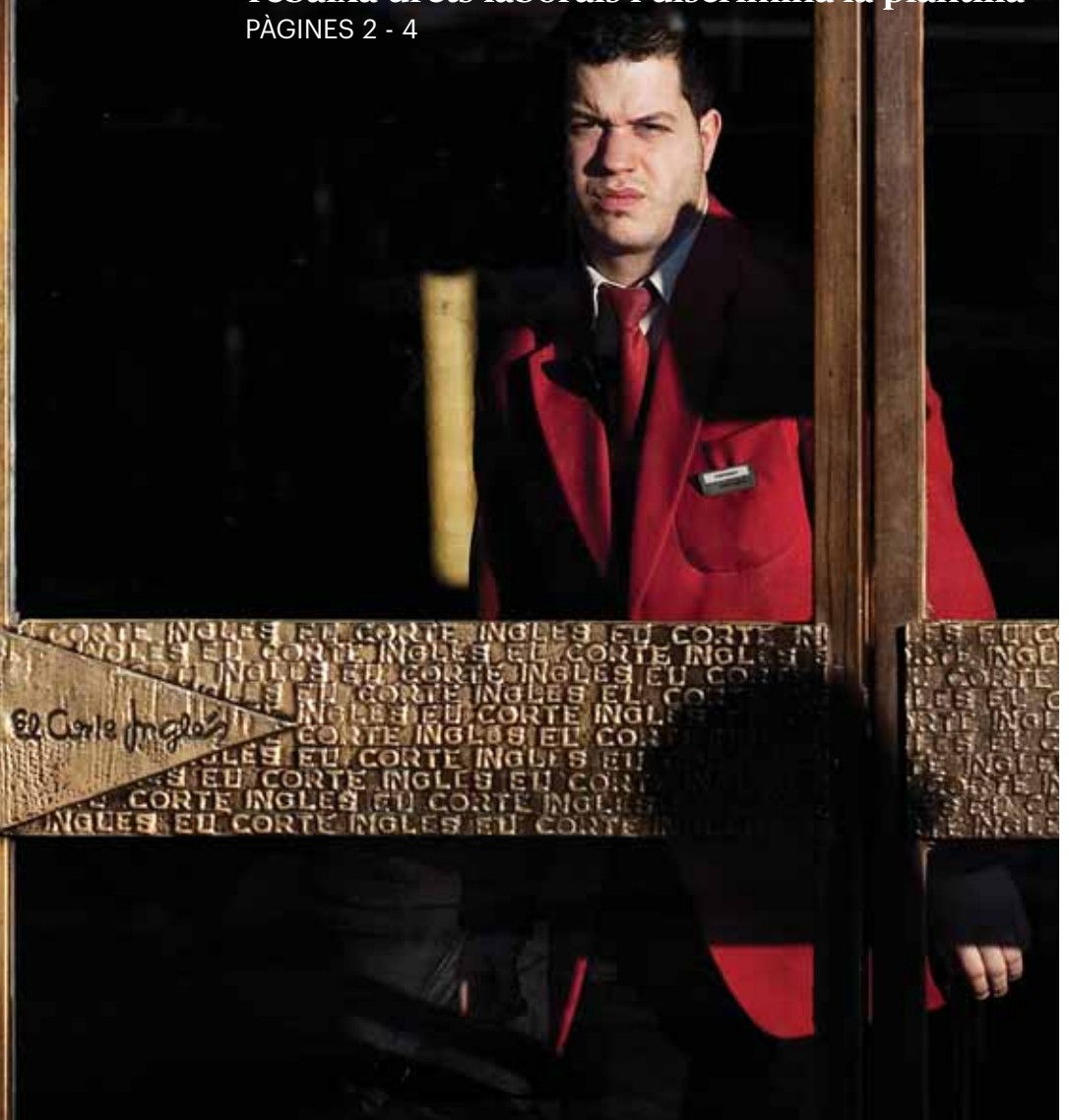
PÀGINES 2 - 4

Directa

setmanari de comunicació

Núm 307 27 de febrer de 2013 1,70€

6-7

L'escopeter dels Mossos que va ferir **Ester Quintana** havia treballat a la presó de Brians

8-9

Una associació veïnal denuncia **irregularitats a la pedrera** de Vilanova del Vallès

14

El govern del Regne Unit va vendre **armes i urani enriquit en secret** a la dictadura de Pinochet

18-19

La **Marea Roja** entra en escena per defensar la cultura i reclamar la protecció legal de les artistes

ESTIRANT DEL FIL

Intocable mediàticament per la seva inversió publicitària, El Corte Inglés fa anys que s'instal·la a diverses ciutats practicant el model de Sheldon Adelson amb el seu macrocomplex del joc: canvis legislatius a la carta i tracte de favor de les administracions per aixecar els grans magatzems allà on el grup desitja. Els beneficis milionaris no són cap impediment perquè l'empresa rebaixi drets laborals i salaris a les treballadores des de fa anys, ajudada pels sindicats 'grocs' que controlen la plantilla

NEGOCIS // DIVERSES ADMINISTRACIONS HAN RESSITUAT BIBLIOTEQUES, ESCOLES I FINS I TOT MONUMENTS PER AFAVORIR LA INSTAL·LACIÓ DEL GRUP

El Corte Inglés, un Eurovegas de tota la vida

Elsa Hermida / Carles Baiges

@SomAtents / @carlesbaiges

A finals de l'any passat, un treball elaborat per alumnes de l'assignatura Arquitectura i Política de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona va posar fil a l'agulla i va relacionar tres casos de construcció dels grans magatzems a les ciutats de Pamplona, Almeria i Mataró. Tots repeteixen un mateix patró: El Corte Inglés s'interessa per un solar cèntric on, normalment, l'Ajuntament ja hi té planificats equipaments públics. El govern municipal, per evitar que el projecte acabi en alguna altra població propera, decideix ressituar biblioteques, escoles i fins i tot monuments construïts en altres espais, de manera que el terreny acaba en mans privades tot i l'oposició veïnal i política.

El cas més recent el trobem en terres catalanes, a la capital del Maresme. Ara fa sis anys, El Corte Inglés va començar a negociar amb l'Ajuntament de Mataró l'adquisició d'un solar ocupat per l'antiga fàbrica de farines Can Fàbregas i de Caralt, un recinte classificat amb la màxima categoria de patrimoni arquitectònic local. Davant les promeses de llocs de

El trasllat de l'antiga fàbrica de Can Fàbregas de Mataró va costar 1.925.000 euros i va anar a càrrec de la resta de propietaris de la zona

treball i regeneració de la zona, l'aleshores alcalde socialista, Joan Antoni Baron, va decidir impulsar el projecte. El juny de 2009, es va tancar l'acord amb la companyia i l'edifici fabril va ser descatalogat i traslladat, peça per peça, a un terreny municipal per a la seva futura recol·locació i reconstrucció. Davant d'això, els partits de l'oposició i la plataforma veïnal Salvem Can Fàbregas van denunciar el cas al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) i, després d'un llarg litigi, el desembre passat, l'aprovació del pla urbanístic que preveia la instal·lació

d'El Corte Inglés i autoritzava el trasllat de la farinera es va declarar nul·la.

Una altra denúncia presentada per la CUP, que advertia sobre uns delictes urbanístics i contra el patrimoni, va ser desestimada pel jutge, tot i que el ministeri fiscal hi veia indicis delictius. En el recurs presentat, la fiscalia posava de manifest que els oncles del regidor d'Urbanisme, Ramon Bassas, eren els propietaris majoritaris de la fàbrica i la influència que va tenir això, que no es va fer públic fins després de la tramitació urbanística. Altres afectats van denunciar que no havien rebut el mateix tracte que els parents del regidor en la negociació de la compra de les seves naus. A més, arran del compromís de l'ajuntament de deixar el solar "lliure de càrregues" a El Corte Inglés, el cost del trasllat de l'antiga fàbrica, quantificat en 1.925.000 euros, va anar a càrrec de la resta de propietaris de la zona inclosos al Pla de Millora Urbana.

A tot aquest entrellat, cal afegir-hi un canvi de govern el 2011 i l'arribada d'un alcalde convergent, Joan Mora. Aquest, que abans s'oposava al projecte, liderarà el recurs del consistori contra la decisió del TSJC i plantejarà els canvis urbanístics necessaris per aconseguir la construcció de les quatre plantes d'alçada i les sis subterrànies per al conegut grup de distribució. Tot i que, el gener de 2012, els grans magatzems van efectuar la compra del terreny per 24 milions d'euros i disposaven de la llicència municipal d'obres per edificar 67.000 metres quadrats, de moment, el procés ha quedat paralitzat i El Corte Inglés ajornarà les obres fins que es resolgui el recurs presentat per Salvem Can Fàbregas.

ALMERIA I PAMPLONA

La construcció d'un gran magatzem del grup a Almeria, projectada el 2005, es troba bloquejada per la Junta d'Andalusia. El terreny de la disputa és de propietat pri-

Can Fàbregas va ser descatalogat i traslladat, peça per peça, a un terreny municipal / PUMSA MARGA CRUZ

vada, una escola de La Salle que l'ordre religiosa va decidir vendre al centre comercial, però el govern autonòmic es va oposar a l'acord per conservar les places escolars de la zona, davant la proposta de l'Ajuntament per reubicar-les a un altre barri de la ciutat. Aleshores, l'òrgan municipal va començar una batalla amb la Junta i, fent cas omís a les advertències d'Educació, va signar un conveni tripartit amb La Salle i El Corte Inglés. A més, va aconseguir aprovar un nou Pla General d'Ordenació Urbanística (PGOU) que inclou la construcció de 219 pisos de luxe al mateix solar i l'ingrés de 25 milions d'euros a les arques municipals. El govern autonòmic va decidir catalogar l'escola com a Bé d'Interès Cultural per frenar el procés i assegurar que no donarà el seu vistiplau si el pla no compleix amb els informes sectorials d'Educació. Un dels fets més curiosos és la recollida de signatures que inicien alguns comerços, convençuts dels grans beneficis que aportarà la firma a l'eix comercial.

210

milions d'euros són els que va guanyar El Corte Inglés el 2011. Malgrat la xifra, les condicions de la plantilla no han deixat d'empitjorar des de 2007

2009

és l'any en què l'Ajuntament de Mataró i el grup van acordar la construcció d'uns grans magatzems al solar de Can Fàbregas

1.150

són els milions que ha gastat El Corte Inglés en publicitat als mitjans des de 1999, fet que explica el silenci mediàtic dels seus escàndols

A la ciutat de Pamplona, el cas va acabar el 2005 amb la construcció i la inauguració del centre comercial. A principis dels anys 70, l'ajuntament navarrès va expropriar un terreny a l'exèrcit per construir-hi un equipament, en principi, una biblioteca. Això va canviar quan El Corte Inglés es va mostrar interessat en el mateix solar i també en un altre a la població veïna de Barañain. Després de la pugna entre ajuntaments, que va comportar sabotatges entre membres del mateix partit (UPN) de les dues localitats, la capital navarresa va aconseguir el favor de l'empresa privada a la qual cediria el terreny d'intendència i la biblioteca seria recol·locada a l'escola San Francisco.

El Corte Inglés va comprar els terrenys de Pamplona per 3.500 milions de pessetes tot i que els partits de l'oposició valoraven el solar en 10.000 milions

Es va canviar l'ús del terreny i es va organitzar una subhasta pública a la qual només es va presentar El Corte Inglés. La venda es va fer efectiva per 3.500 milions de pessetes (prop de 21 milions d'euros), tot i que els partits de l'oposició valoraven el solar en 10.000 milions. El 16% de l'import va anar a parar a l'exèrcit com a compensació, tot i que hi havia informes jurídics interns que indicaven que no era necessari. Durant el procés, es van produir moltes altres irregularitats, com la inexistència d'un estudi de mobilitat, l'ús de sòl públic per accedir a l'aparcament o el fet que l'edifici dissenyat pel famós arquitecte Rafael Moneo superava en dues plantes l'alçada permesa per l'ordenança municipal.

SILENCI MEDIÀTIC

Aquests casos i d'altres molt similars han passat de puntetes per la premsa generalista i s'han mostrat sempre com a conflictes locals i mitjançant cròniques merament informatives o clarament a favor de la construcció del centre comercial. El silenci mediàtic al voltant d'El Corte Inglés, fruit de les seves grans inversions publicitàries als mitjans (prop de 1.150 milions d'euros des de 1999), ha impedit donar a conèixer una connexió que posa en relleu les particularitats d'aquest model. Operacions urbanístiques que es repeteixen arreu de l'Estat i que demostren, una vegada més, que la necessitat d'un espai públic queda relegada als interessos privats i s'ignora la veu dels partits de l'oposició i de les associacions veïnals contràries que han denunciat nombroses irregularitats. ◀

Les treballadores del grup són víctimes de **rebaixes de salari i de drets laborals** continuades

Les retallades a les condicions de les empleades d'El Corte Inglés van començar l'any 2007, tot i que l'empresa continua guanyant diners a cabassos. Les treballadores també són víctimes de la inoperància dels dos sindicats majoritaris a la cadena, que actuen al servei de la direcció d'una empresa que acumula condemnes per discriminació sindical i de gènere

Concentració contra els acomiadaments de treballadores a El Corte Inglés l'any 2011

Berta Camprubí

@bertacamprubi

Durant 35 anys, les treballadores d'El Corte Inglés han vist la protecció i la mediació dels seus drets laborals en mans dels dos sindicats *gros*s majoritaris, FASGA (Federació d'Associacions Sindicals de Grans Magatzems) i FETICO (Federació de Treballadors Independents del Comerç). El grup amb més afiliació és FASGA, formació predemocràtica creada per alts càrrecs de l'empresa abans que la Constitució de 1978 reconegués la llibertat sindical i protagonista de contínues ana-

des i vingudes entre la directiva de delegats sindicals i la cúpula empresarial -l'exsecretari general de FASGA, Carlos Quintana, per exemple, és l'actual cap de recursos humans del grup. FETICO va arribar al primer grup de distribució a l'Estat espanyol una mica més tard i buscava disposar d'una presència estratègica al sector de grans magatzems. Segons unes dades de FEITCO amb data indeterminada, de les 1.540 representants sindicals que té El Corte Inglés, 450 són seves i 900 pertanyen al grup majoritari. Cap dels dos sindicats ha donat mai suport a accions reivindicatives o a les darreres vagues generals i, dins els cercles crítics amb l'empresa,

són acusats de caminar de la mà de la cúpula directiva i d'establir el diàleg amb les treballadores només quan s'acosten eleccions sindicals als centres de treball.

Paradoxalment, els sindicats majoritaris del sector a l'Estat, UGT i CCOO, són minoritaris a l'empresa privada que té més empleades (prop de 100.000). Josep Manel Hernández, secretari de la Federació del Comerç i l'Hostaleria (FECOHT) de CCOO a Catalunya, explica que aquesta situació es deu al "sistema intern de control de la plantilla" i a la "selecció" del personal, a qui se sotmet -o se sotmetia, quan es contractava personal nou- a unes entrevistes mitjançant les quals s'havien de poder detectar les candidates amb un nivell baix d'estudis i poca voluntat de progrés i esperit de lluita. "Gent dinàmica, amb dignitat i amb empena, a la mínima que han pogut, han marxat", denuncia Hernández.

DISCRIMINACIÓ SINDICAL

La complicitat entre els sindicats *gros*s i la cúpula de l'empresa es tradueix en repetits casos de discriminació sindical, fins al punt que la UGT de Catalunya ha denunciat El Corte Inglés per aquest motiu almenys dinou vegades. Durant els últims quinze anys, consten més d'un centenar de sentències relacionades amb conflictes laborals al grup, algunes de les quals són favorables a les demandants. El 1994, per exemple, la demanda interposada per quinze delegats dels sindicats CCOO i UGT a Madrid va ser ratificada pel jutge, que va acceptar que se'ls discrimi-

Continua a la pàgina següent >>>

ESTIRANT DEL FIL

>>> Ve de la pàgina anterior

nava econòmicament per la seva militància sindical, una "pràctica", afegia la sentència, "habitual dins l'empresa".

La situació endèmica de desigualtat salarial i social que pateixen les dones a la cadena de grans magatzems, de tradició familiar i conservadora, és una mica més coneguda popularment. A resultes de diversos processos judicials que van empaparar públicament l'empresa per

Un 90% de les delegades sindicals pertanyen a les organitzacions pseudoempresarials FASGA i FETICO

discriminacions de gènere, l'any 2008 es va firmar l'anomenat Pla d'Igualtat, que tenia com a objectius principals la representació equilibrada entre homes i dones als llocs de treball i l'abolició de la segregació laboral. Preguntada per aquest pla, Rosa Figarola, coordinadora del grup El Corte Inglés a Catalunya per FETICO, comenta que és un tema "molt complicat", tenint en compte que "parlem d'una empresa masculista de tota la vida" -el 80% dels alts càrrecs són homes- i que és molt difícil de canviar perquè és "una co-

sa molt consolidada". El 2011, una sentència del Tribunal Suprem va confirmar l'existència de discriminació de gènere i, el 25 de gener, l'Audiència Nacional va fallar a favor de CCOO i UGT en la demanda que havien presentat per l'incompliment del Pla d'Igualtat.

RETALLADES CONSTANTS

Els últims sis anys, l'empresa del multimilionari Isidoro Álvarez, amb l'argument de la crisi -tot i que el grup va guanyar 210 milions el 2011-, ha aplicat una sèrie de mesures que han suposat la pèrdua progressiva de drets laborals del personal. El 2007 ja es va prescindir de les contractacions de suport durant les temporades d'augment de les vendes, fet que va sobrecarregar de feina les empleades. L'any 2009, en el marc de l'últim conveni de sector amb ANGED (la patronal de Grans Empreses de Distribució), es va eliminar el cobrament del salari durant els primers tres dies de baixa mèdica i es van instaurar unes noves jornades variables, que implicaven fer més hores, sobretot els caps de setmana. Finalment, el 2012, a través del Comitè d'Intercentres, format majoritàriament per membres de FASGA, es va acordar una modificació dels sistemes d'incentius de les venedores. "Un 30% del tipus de comissió la decideix el responsable d'àrea en funció de les aptituds" de la treballadora, ex-

plica Josep Manel Hernández. Un canvi que, en la majoria dels casos, ha suposat "directament, una minva d'un 30% de la comissió habitual". Aquest acord també acabava amb molts dels descomptes en productes de l'empresa per a les venedores

CCOO i UGT van guanyar el judici contra El Corte Inglés per l'incompliment del Pla d'Igualtat

res i amb les subvencions que rebien als menjadors de personal. A tot plegat, cal sumar-hi les desigualtats que ha causat des de la seva creació el controvertit "complement personal", un agregat al salari base que, en teoria, és diferent en funció de l'antiguitat o les aptituds, però que, a la pràctica, també ho és en funció del gènere o l'afiliació sindical.

NOU CONVENI

A les 3 de la matinada del darrer 31 de gener, es va firmar el nou conveni del sector dels grans magatzems a l'Estat espanyol, que va suposar afegir 28 hores anuals, congelar els salaris i retallar l'extra dels festius, entre altres mesures. És poc habitual que la mesa de negociació es convoqui prop de períodes de venda especial -es va convocar el 28 de desembre,

Protesta contra el conveni col·lectiu de grans superfícies a les portes de El Corte Inglés de Nuevos Ministerios a Madrid el 18 de febrer / ALVARO MINGUITO

entre Nadal i l'inici de les rebaixes-, però el fet sense precedents és la resolució del document en menys d'un mes. "Nosaltres ens imaginem que ja han estat aplicant la reforma i que, quan ho han tingut enllestit, han convocat la comissió negociadora", confessa el secretari de FECOHT a Catalunya, que afegeix que "FASGA i FETICO no tenen ni la capacitat de contranegociar la proposta de la patronal", suggerint una simple actuació mediàtica perquè no se'ls pugui atacar jurídicament.

"FASGA i FETICO no tenen ni la capacitat de contranegociar la proposta de la patronal"

El responsable estatal de CCOO a El Corte Inglés, Rafael Peinado, lamenta que s'estigui patint aquesta situació insòlita "des de fa 35 anys, sense que haguem pogut demostrar la relació que tenen les empreses d'ANGED amb aquests pseudo-sindicats". Peinado assenyala els poders públics i els mitjans de comunicació, que no mostren res ni investiguen la realitat del segon anunciant més potent de l'Estat. Una realitat que, si es demostrés, representaria una falta greu, d'acord amb del que està estipulat a la Llei Orgànica de Llibertat Sindical".

AIXÍ ESTÀ EL PATI

6-7

El mossos que va ferir Ester Quintana havia treballat a la presó de Brians

8-9

Una pedrera il·legal al bell mig de la serralada Litoral

ECONOMIA // EL CONGLOMERAT TURÍSTIC VA FACTURAR 2.000 MILIONS D'EUROS L'ANY 2012

La fallida d'Orizonia amenaça 4.500 llocs de treball

Ramon Samblas

@La_Directa

Gent perplexa als mostradors de les línies aèries en veure que s'han quedat penjades als aeroports i milers de persones sense feina en qüestió de dies, amb la incertesa de no saber si cobraran la nòmina del febrer. Són els resultats de la fallida del macroconglomerat turístic Orizonia, fets que recorden fallides anteriors dins el sector, com les de Spanair, Air Comet o Viajes Marsans.

Orizonia, propietat del fons d'inversió anglès Carlyle, és un dels gegants del sector turístic des que es va crear, l'any 2006. La dimensió de la seva plantilla, que avui ascendeix a 5.000 persones, i una facturació de 2.000 milions d'euros durant l'any 2012 ho acrediten. Malgrat tot, l'empresa ha esdevingut un gegant amb peus de fang per la quantitat gegantina de deute acumulat, que ha acabat per enfonsar-la. L'origen del deute, el trobem a l'època de Gabriel Subies, que va crear l'em-

Orizonia, propietat del fons d'inversió anglès Carlyle, era un dels gegants del sector turístic

presa amb la compra de diferents negocis de turoperadors, agències de viatges, línies aèries i una cadena d'hotels al grup balear Iberostar. Aleshores, l'experiència d'algunes marques com Viajes Iberia, que en cinc anys va doblar la seva facturació, els va fer pensar que el cicle alcista es mantindria indefinidament.

L'OMBRA DE VIATGES MARSANS

Amb l'arribada de la crisi l'any 2008, la facturació va començar a caure i Carlyle va començar a posar en dubte la visió expansionista de Subies. L'executiu va abandonar l'empresa l'any 2010, després

La plantilla d'Orizonia de Barcelona es va concentrar davant la seu de l'empresa i va tallar la Gran Via a l'alçada de la plaça Europa el 18 de febrer

que el seu intent de compra de Viatges Marsans, quan l'empresa ja havia fet fallida, es veiés frustrat. José Duato, antic directiu de la competidora directa d'Orizonia, Globalia, va ocupar el seu lloc. L'estratègia empresarial va canviar lleugerament i Duato va començar a vendre empreses del grup com els portals Rum-

bo.es i Viajar.com. El 2012, el deute ja ascendia als 600 milions d'euros i les dues principals empreses del sector turístic a l'Estat espanyol, Viatges Barceló i Globalia, pugnaven per quedar-se les restes de l'empresa per un preu final de 60 milions d'euros, una xifra molt allunyada dels 835 milions d'euros que va pagar

Carlyle a Iberostar fa només sis anys. L'ombra d'altres fallides del sector, com la de Viajes Marsans, darrera la qual hi ha l'exlíder de la patronal espanyola CEOE Gerardo Díaz Ferran, ja estava implícita en la situació. Després de llargues negociacions, tots els mitjans de comunicació han anunciat que Globalia es farà amb Orizonia.

4.500 ACOMIADAMENTS

L'últim capítol d'aquest serial comença el 15 de febrer d'enguany, quan la Comissió Nacional de la Competència anuncia que endarrerirà la compra perquè considera que Globalia tindria una posició de monopoli. Poc després, Orizonia tanca les oficines de les agències de viatges, suspèn els vols al Carib de l'aerolínia Orbest i s'acull a l'article 5-bis de la Llei Concursal, que li permet un termini de quatre mesos abans d'entrar en concurs (antiga fallida). L'empresa s'empara en aquest fet per no fer front a les nòmines del mes en curs. El 18 de febrer, anuncia als mitjans que, si no troba compradores, l'empresa tancarà del tot, tret de les línies de negoci Aerolínia Orbest i Viatges Vibo, i acomiadarà 4.500 persones, d'una plantilla que en té 5.000.

DESBALLESTAMENT SECRET

Fonts de la CGT asseguren que altres empreses del sector estan fent ofertes a algunes persones de la plantilla d'Orizonia per contractar-les a canvi de quedar-se les carteres de clients. El mecanisme denunciat: les treballadores signen la baixa voluntària d'Orizonia i ingresen a les altres empreses, però, pel camí, perden tots els drets adquirits. Una pèrdua que es podria traduir, apunten les mateixes fonts, en acomiadaments sense indemnització i atur sense prestació, arran de la pèrdua d'antiguitat. El trasllat clandestí de la plantilla d'Orizonia està buidant la càrrega de treball de l'empresa i, a la pràctica, l'està descapitalitzant. ◀

AIXÍ ESTÀ EL PATI

BARCELONA // INVESTIGACIÓ SOBRE EL TRET AMB BALA DE GOMA DE LA NIT DE LA VAGA GENERAL

El mosso que va ferir Quintana havia treballat a la presó de Brians

Jesús Rodríguez
@albertmartnez

L'endemà del 14 de novembre, totes les persones que en van ser testimonis, els indicis i les proves documentals ens van dur a la conclusió que Ester Quintana havia estat ferida per l'impacte d'una bala de goma disparada per un agent escopeter de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra. Més enllà del debat públic sobre la prohibició d'aquestes armes, quedava una pregunta sobre la taula: qui va disparar el tret? Les nostres investigacions ens han conduït a una identitat concreta, amb un nom i uns cognoms concrets. La judicialització del cas, però, ens obliga a no donar-ne tots els detalls fins al dia que es produeixi la imputació per part del jutjat d'instrucció número 11 de Barcelona. No obstant això, podem afirmar que es tracta d'un agent jove que va entrar a l'Escola de Policia de Mollet del Vallès el mes de setembre de 2007 i va ingressar al cos dels Mossos d'Esquadra el 23 de juny de 2008, en el marc de la vint-i-unena promoció. Després d'uns mesos d'itinerància, va ser destinat al recinte penitenciari de Brians, al municipi de Sant Esteve Sesrovires, on només va treballar durant cinc mesos. El mes de març de 2010, a petició seva, va

aconseguir una plaça dins la Brigada Mòbil, on -a partir d'aleshores- rebria un complement específic de sou de 19.851 euros anuals. Aquesta aportació extra es justifica, segons fonts del Departament d'Interior, per l'extrema inestabilitat horària i l'especial dedicació que es requereix als efectius d'aquesta àrea. Ja dins d'aquesta unitat destinada al control de manifestacions i a l'execució de desallotjaments forçosos, es va voler especialitzar en la tasca d'escopeter.

Va ingressar a la Brigada Mòbil el mes de març de 2010 i es va especialitzar en la tasca d'escopeter

Els entrenaments al complex policial d'Egara (Sabadell) i a les instal·lacions del centre de pràctiques de Can Padró (al municipi de Castellbell i el Vilar) van ser les últimes etapes de la seva formació. Les seves primeres actuacions a la via pública es van produir en el marc de les celebracions futbolístiques de la primavera (Barça) i l'Estiu (selecció espanyola) de l'any 2010. Va ser precisament durant aquesta última intervenció policial, la nit del 12 de juliol, quan el jove italià Nicola Tanno va perdre un ull per l'impacte

d'una bala de goma llançada per un escopeter encara no identificat dels Mossos.

L'agent que va disparar un tret de bala de goma contra Ester Quintana és un dels escopeters més joves de la Brigada Mòbil. Va accedir a la unitat l'any de l'arribada de Felip Puig a la direcció del Departament d'Interior, un conseller que va donar carta blanca i va promoure la consigna del *tot s'hi val* dins el cos policial: ocultació del número de placa, anar amb caputxa durant les actuacions, carregar indiscriminadament contra les manifestants i disparar bales de goma.

DOS TRETS AL PASSEIG DE GRÀCIA

El 14 de novembre de 2012, a les 20:48h, a la confluència entre el passeig de Gràcia i la Gran Via de Barcelona, les furgonetes E-40, E-403 i E-414 es van aturar contra direcció al lateral mar de la Gran Via, just davant l'edifici Generali Seguros. Les portes de la furgoneta E-40 es van obrir i l'escopeter en qüestió va disparar dos trets en direcció a Ester Quintana, que es trobava als carrils ascendents del passeig de Gràcia. El primer dels trets duia la fatídica bala de goma. D'aquella actuació, no en va quedar rastre als informes policials oficials redactats per la Sotsdirecció Operativa de la Policia, on s'assegura que els dos trets disparats en aquell punt i a aquella hora van ser exclusivament per

Ester Quintana va rebre l'impacte d'una bala de goma al passeig de Gràcia de Barcelona el 14 de novembre de 2012 / EDU BAYER

detonar salves sense bala de goma. El jutge Francisco González Maíllo ha encarat la recta final de les investigacions tres mesos després dels fets. L'informe pericial elaborat per un metge forense i un especialista d'oftalmologia són conclouents: les ferides d'Ester Quintana són compatibles amb l'impacte d'una bala de goma llançada a una velocitat de més de 700 quilòmetres per hora. Literalment, es diu que "la gravetat i la magnitud de les lesions descrites implica l'existència d'un objecte altament contundent llançat a gran velocitat que, per les seves característiques físiques, s'ha adaptat totalment a la forma de l'òrbita, creant un fenomen de cop i contracop i produ-

Les tres versions rectificades de Felip Puig

L'antic conseller d'Interior es va veure obligat a rectificar en tres ocasions la seva versió sobre la utilització de projectils de precisió i bales de goma la nit de la vaga general. Malgrat la seva vehemència, un vídeo de SICOM TV i un altre enregistrat per Russian Today van forçar Puig a comparèixer -primer a la sala de premsa d'Interior i, en dues ocasions, en seu parlamentària- per desmentir-se ell mateix. La polèmica va forçar la destitució del comissari dels antidisturbis, Sergi Pla, tot i que encara treballa a l'edifici Egara de Sabadell.

Manel Prat va prometre que dimitiria

El director general de la policia, Manel Prat, delfí de Felip Puig, a qui ha acompanyat durant deu anys en la seva trajectòria per diverses responsabilitats polítiques, va afirmar en una entrevista publicada el 16 de desembre de 2012 a *El Periódico*: "Si es troba una prova que demostrí que, a Quintana, la va ferir una pilota de goma, dimitiré". Ramon Espadaler, nou conseller d'Interior després de les eleccions del 25-N, l'ha mantingut al càrrec, però moltes fonts del govern ja parlen d'ell com a cadàver polític. Fins i tot s'especula amb el seu retorn a ESADE.

L'empremta repressiva de la Unitat 4 contra vaguistes, estudiantat i antifeixistes

J.R.
@albertmartnez

La Brigada Mòbil, en conjunt, ha esdevingut una autèntica bèstia negra dels moviments socials catalans, però, si ens fixem en l'especificitat dels seus escamots, veurem que la Unitat 4 (l'àrea d'antidisturbis consta de vuit unitats), responsable de les greus ferides sofertes per Ester Quintana, arrossega un llarg historial de brutalitat i violència. Dirigida pel sotsinspector amb TIP 5095, aquest grup de set furgons va protagonitzar la càrrega amb gasos lacrimògens del vespre de la vaga general del 29 de març de 2012 a la confluència entre la Ronda Sant Pere i la plaça Catalunya de Barcelona. Dos ciutadans italians van perdre un ull per l'impacte de les bales de goma disparades pels agents. Les

imatges més dures es van viure a les zones enjardinades de la plaça Catalunya, quan els efectius antidisturbis, amb la porra a la mà, van agredir famílies senceres amb criatures, que escapaven com podien d'una brutalitat difícil de descriure.

Més recentment, el 12 d'octubre passat, aquests mateixos agents van actuar a la plaça Universitat de Barcelona contra una concentració d'antifeixistes que protestaven per la celebració del miting espanyolista que estaven fent el PP, Ciutadans i Plataforma per Catalunya a la plaça Catalunya. Pau Andaluz, un jove de Lliçà d'Amunt de 22 anys, va rebre dos cops de porra forts al cap. Un dels impactes li va lesionar l'ull, fet que li va provocar la pèrdua d'un 70% de la visió. Quatre mesos després de l'agressió i després de sotmetre's a intervencions quirúrgiques molt costoses -sufragades per la família-, el noi

ha retornat al 90% de la capacitat ocular. El cas s'està investigant, però tot i el requeriment judicial dirigit a la Direcció General de la Policia on s'exigia la identitat dels agents agressors a partir de les fotografies dels fets, la resposta de les autoritats policials ha estat negativa: no és possible identificar-los perquè duen la cara tapada.

ASSALT AL CAMPUS DE LA UDG

El 16 de desembre de 2011, la Unitat 4 també va ser responsable d'una dura càrrega dels Mossos dins el rectorat de la Universitat de Girona. El sotsinspector 3.772 va comandar un operatiu -a petició de la rectora Ana Maria Geli- que es va saldar amb cinc estudiants detingudes i nombroses persones ferides i contusionades. L'Audiència de Girona ha ordenat que es jutgi aquest comandament policial per una falta de lesions. ◀

int un brutal impacte que ha originat l'esclat de l'ull i les fractures descrites”.

El 25 de febrer es va fer un pas més per tancar el cercle al voltant de l'autor material i els encobridors o cooperadors necessaris. Tres antidisturbis -dos homes i una dona- de la furgoneta E-40 van declarar com a testimonis i, per tant, amb l'obligació de dir la veritat, però van reiterar que no s'havien llançat bales de goma. Diverses preguntes van quedar sense resposta: com es controlen les bales de goma que pugen a una furgoneta de la Brigada Mòbil a l'inici d'un operatiu? Qui i com es fa el recompte de projectils quan es torna a la base? El so d'una salva i d'un tret amb bala de goma són idèntics? ◀

La Unitat 4 va actuar a la plaça Universitat de Barcelona contra una concentració d'antifeixistes el 12 d'octubre d'enguany / JUANFRA ÀLVAREZ

Un vídeo on es veu Quintana i se senten dues detonacions

La periodista Sílvia Balcells, que la nit del 14-N gravava amb la seva càmera de Graciamon.tv el que passava al centre de Barcelona, va captar el soroll de les detonacions amb escopeta de bales de goma a l'instant i el lloc on va ser ferida Ester Quintana. A les imatges, se senten dues explosions -la primera més amortida i la segona més ressonant- i, 20 segons més tard, apareix la dona ferida per la bala de goma queixant-se pel dolor.

Comissió sobre les bales de goma al Parlament

Una proposició d'ICV-EUIA i el PSC i una altra de CiU i ERC obren les portes a la creació d'una comissió d'estudi sobre l'ús de les bales de goma al Parlament de Catalunya. La CUP ja ha anunciat que votarà a favor de la creació d'aquesta comissió, tot i que CiU i ERC han pactat que, al nom, no hi aparegui l'expressió *bales de goma*. L'associació Stop Bales de Goma ha celebrat que se'n parli, però ha criticat durament les afirmacions d'Espadaler, que ha dit que la decisió final serà de la policia i no del Parlament.

AIXÍ ESTÀ EL PATI

VILANOVA DEL VALLÈS // UNA EXPLOTACIÓ CONTRAVÉ LA NORMATIVA MUNICIPAL QUE PROHIBEIX L'ACTIVITAT EXTRACTIVA A MENYS D'UN QUILOMETRE DELS HABITATGES

Una pedrera il·legal al mig de la serralada Litoral

Una excavadora cobreix de terra un abocament irregular d'escòria procedent de la incineradora de Mataró / AVV LES ROQUETES

Manu Simarro
@manusimarro

Una pedrera de granit situada a Vilanova del Vallès, un municipi de 5.070 habitants del Vallès Oriental, s'ha convertit en el maldecap del veïnat de la urbanització de Les Roquetes. A les esquerdes, els sorolls i la pols de les explosions i les pudors i les plagues d'insectes derivades dels abocaments, s'hi han afegit les denúncies per irregularitats. La pedrera (activa des de 1966) va iniciar una nova activitat -a més de l'extractiva- com a dipòsit per a terres i runes de la construcció l'any 2004, quan encara era propietat d'Àridos y Derivados Cartró SA. El 2008, però, l'empresa Cora Terra SA (propietat de l'empresari imputat al cas Pretòria José Singla i dirigida fins l'any passat per l'exdirector general de Medi Ambient de la Generalitat Jacint Mateu) es va fer amb els drets d'exploració minera i va signar un conveni amb l'ajuntament, dirigit per Oriol Safont (alcalde d'Unitat per Vilanova), on aquest es comprometia a accelerar tots els tràmits per ampliar les activitats de la pedrera i posar-hi, també, un planta de residus. Segons el conveni, l'empresa es

compromet a abonar quantitats de diners molt importants a les arques de l'ajuntament (fins a sis milions d'euros en 25 anys). Per exemple, es paguen 20.000 euros anuals per sufragar "el cost d'un tècnic de medi ambient", les responsabilitats del qual són, entre d'altres, controlar l'activitat que es du a terme a la pedrera.

ACTIVITATS IRREGULARS

Des d'aleshores, les irregularitats de Cora Terra SA s'han anat succeint una darrere l'altra. El gener de 2012, una voladura va destruir una canonada d'Aigües Ter-Llobregat i va provocar inundacions a les zones del voltant. L'instructor del Departament de Medi Ambient que va intentar esclarir els fets, que es troben sota investigació als jutjats de Granollers, va concloure que la profunditat de les barrinades va arribar als 20 metres, superant de llarg els 6 metres autoritzats.

L'empresa també ha estat acusada de fer abocaments irregulars. L'Associació de Veïns de Les Roquetes, una urbanització que es troba a tocar de l'enclavament, ha fotografiat i denunciat abocaments que no tenen res a veure amb restes de la construcció: a més de fustes i plàstics de tot tipus (cons de trànsit, tubs de PVC i de polietilè, etc.), s'hi troben restes orgàniques com fangs de clavegueram, pneumàtics usats o escòries de la incineradora que l'empresa té a Mataró.

Uns fets coneguts i documentats per l'ajuntament, que reconeix que "durant anys, s'hi han aportat materials dipositats i coberts sense el control necessari", però que, tanmateix, ha arxivat l'expedient informatiu obert contra la compan-

Cora Terra SA paga 20.000 euros anuals per sufragar el sou del tècnic municipal encarregat de controlar l'activitat de la pedrera

ya amb l'argument que l'empresa havia retirat els residus sense avisar i que no quedava "constància fidedigna de la composició exacta d'aquest abocament". El tècnic de la fundació GIRO Centre Tecnològic de Mollet del Vallès que va analitzar el material, va concloure que hi havia presència de matèria orgànica, però afegia: "Sincerament, no estic segur del tot del valor. L'equip no funciona del tot bé després d'haver estat aturat durant un

temps... no tinc molta experiència en els resultats d'aquesta anàlisi". Per la seva banda, Cora Terra SA va aportar un certificat on demostrava el trasllat dels residus a un dipòsit de Santa Maria de Palautordera, propietat de CESPÀ, una empresa filial de Ferroviaria de la qual Jacint Mateu havia estat director general.

UN ENCLAVAMENT IL·LEGAL

La principal irregularitat i cavall de batalla del veïnat afectat, però, té relació amb l'estat d'il·legalitat en què es troba l'enclavament, ubicat en plena serralada Litoral. L'article 224 de la normativa municipal, aprovada l'any 1994, prohibeix explícitament l'activitat extractiva en qualsevol tipus de sòl en un radi inferior a un quilòmetre de població i d'edificació. Avui, hi ha fins a vuit indrets situats a menys d'un quilòmetre de la pedrera: Les Roquetes, Can Bosc, Can Ruscalleda, el barri Rodes, Ca l'Alegre, les granges de Sèlles, Can Galvany i Can Patxito. L'assumpte ja va ser objecte de polèmica el 1998, quan la Generalitat va emetre un informe desfavorable per a la legalització de la pedrera, i el novembre de 2008, deu anys després, quan la Comissió d'Urbanisme de Barcelona es va pronunciar en els mateixos termes. Unitat per Vilanova, el partit d'Oriol Safont que té majoria al consistori, ja ha aconseguit fer les

Vista aèria de la pedrera de Vilanova del Vallès / AVV LES ROQUETES

Efectes sobre el medi ambient

Tal com adverteix la querrela de l'Associació de Veïns, els efectes de l'activitat no només incideixen sobre la salut de les persones, sinó també sobre l'entorn natural de la pedrera, a tocar de l'espai La Conreria-Sant Mateu-Cèlles, protegit pel Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) i inclòs a la Xarxa Natura 2000. De fet, tot i que finalment es va descartar, la Direcció General de Patrimoni Natural va recomanar incloure part dels terrenys amenaçats per l'activitat extractiva al PEIN. No és l'única que ha fet recomanacions en aquest sentit. El Pla Territorial Metropolità de Barcelona, aprovat l'abril de 2010, inclou la totalitat de l'espai dins la categoria d'"espais de protecció especial pel seu interès natural i agrari". El Departament de Territori i Sostenibilitat va reconèixer en un informe que s'estan provocant "greus afectacions als torrents del Mig i de les Sureres", afluents del riu Mogent que passen per la zona d'exploració de la pedrera. Les afectacions arriben a la flora: els alzinars, carrascars, pinedes i vernedes presents als boscos limítrofs són "hàbitats d'interès comunitari (...) i hauran de ser restituïts quan finalitzi l'activitat extractiva", resa l'informe. Al voltant de la pedrera, també hi ha monuments històrics com la pedra foradada, una cambra sepulcral del període megalític.

aprovacions inicial i provisional de la modificació de la normativa urbanística. A l'espera de l'aprovació definitiva, l'Associació de Veïns de Les Roquetes ha presentat una querrela criminal als jutjats de Granollers contra l'alcalde Oriol Safont i una denúncia a la Fiscalia de Medi Ambient perquè la pedrera s'adeqüi a la normativa vigent i no a l'inrevés. Un dels objectius de la modificació és, literalment, "adequar les qualificacions de sòl als valors realment presents al territori".

PORTES GIRATÒRIES

Com pot ser que una pedrera il·legal hagi obtingut els permisos (Agència Catalana de Residus, Departament de Medi Ambient, Delegació del govern, entre d'altres) per tirar endavant la seva activitat? Del món de les portes giratòries, surten a la llum dos vincles significants. El primer, via Jacint Mateu. Mateu va ser nomenat, el 12 de desembre de 1988, director general de Medi Ambient, àmbit inclòs dins el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, dirigit pel conseller Joa-

L'Associació de Veïns de Les Roquetes ha presentat una querrela criminal contra l'alcalde Oriol Safont

quim Molins i Amat (ara accionista i conseller de Cementos Molins, SA). Molins va ser l'encarregat, entre altres, de tirar endavant el Pla de Residus de la Generalitat, que va rebre crítiques molt dures des del territori. La influència de Mateu ultrapassa l'àmbit del medi ambient i s'estén, també, a l'àmbit de l'administració local. El 4 de març de 1987, va ser nomenat director general d'Administració Local de la Generalitat, càrrec que va ostentar mentre Agustí M. Bassols i Josep Gomis van ser consellers de Governació. També va ocupar el càrrec de secretari general de l'Associació Catalana de Municipis. Candidat de CiU per Barcelona a les eleccions generals de 1986, Mateu és definit per un altre dels accionistes de Cora

Terra Sa -el Grup Tau Icesa- com a "gat vell del sector a Catalunya".

L'Agència Catalana de Residus (ACR), per la seva banda, també manté un contacte extra amb Cora Terra SA, més enllà d'aprovar tots els permisos necessaris. Josep Maria Tost, alcalde de Riudecanyes i director de l'ACR, és president de l'empresa Gestora de Runes de la Construcció SA, on comparteix consell amb Josep Sin-

gla, imputat al cas Pretòria i expresident de Cora Terra SA, cessat el 18 de desembre de 2009.

ORIO SAFONT: CANVI DE PARER

Oriol Safont és alcalde de Vilanova del Vallès des del juny de 2003. Exintegrant d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) o del Partit per la Independència (PI), Safont va ser membre actiu de la Pla-

taforma per la Qualitat de Vida de Vilanova. Com a tal, va assistir a manifestacions per tancar la pedrera -que aleshores encara era propietat d'Àridos y Derivados Cartró- i s'hi va pronunciar en contra. Les seves declaracions han quedat recollides en algunes edicions de la premsa comarcal de l'any 2002, només un any abans de ser nomenat alcalde per Unitat per Vilanova. Pocs mesos després, l'octubre de 2003, es va crear Cora Terra SA i, just un any més tard, el maig de 2004, Safont va concedir la llicència municipal per a la construcció del dipòsit de runes a la pedrera. Un canvi de parer sobtat que s'ha vist reforçat els anys posteriors, durant els quals l'alcalde ha mostrat una disposició mai vista perquè l'empresa tirés endavant les seves activitats. La resposta que va donar el mateix batlle, el juliol de 2011, al veïnat que es queixava de les molèsties que provoca la pedrera, tenia però, un to força diferent: "Tots voldríem viure en paisatges idíl·lics (...), però no ens queda més remei que conviure amb activitats que poden generar-nos molèsties. Els veïns, més que buscar responsabilitats en qui no les té, haurien de comprendre que potser també els toca assumir la seva part per no haver fet les consultes oportunes abans d'anar a viure allà". ◀

Cora Terra, sota l'ombra de la corrupció

Creada per Proinosa, Tau Icesa i el Grup Suris, darrere l'empresa Cora Terra SA, hi trobem molts noms esquitxats per casos de corrupció o vinculats a altes esferes del poder. El seu primer president, Josep Singla, potser n'és el cas més evident, però en trobem d'altres, com el de Luís Velasco, Josep Maria Carol o Miguel Navas. La majoria d'ells es van desvincular de la companyia el juliol de l'any passat, després

que Aigües Ter-Llobregat demanés una fiança de quatre milions d'euros per l'explosió de la canonada que va provocar una voladura feta a la mina. A l'empresa, també hi han estat vinculades persones de molta influència com Guerau Ruiz Pena (exregidor del PSC a l'Ajuntament de Barcelona i exsecretari general del Consorci de la Zona Franca) i Albert Segarra Montfort, del Grup Suris.

JOSEP SINGLA IMPUTAT AL CAS PRETÒRIA

Detingut pel jutge Baltasar Garzón, Josep Singla va quedar en llibertat sota una fiança de 500.000 euros. L'administrador de Proinosa, matriu de l'empresa Sequoia Grup XXI SL (que té el 25% de les accions de Cora Terra SA), continua vinculat a Cora Terra SA a través d'una filial, Rusc Valorització SL, de la qual n'és conseller. Singla té una relació estreta amb Andrés García (Luigi) i Bartomeu Muñoz (exalcalde de Santa Coloma de Gramenet pel PSC), tots dos detinguts i imputats com ell al cas Pretòria. Singla està acusat d'haver pagat per obtenir adjudicacions a la seva empresa Proinosa i modificacions de plans urbanístics en el que es coneix com a operació Pallaresa, que hauria costat tretze milions d'euros a les arques públiques. El director general de Proinosa, Ramon Peñaranda Pra, que també va ser director general de la constructora ACSA, i el director general financer de la constructora, Antonio Bellostes Terre, també van estar vinculats a Cora Terra SA com a consellers entre el maig de 2007 i el juliol de 2012.

LUÍS VELASCO MASSIP IMPUTAT AL CAS CÀRNIES VILARÓ

El que va ser administrador únic de l'empresa -va ser cessat el 3 de maig de 2007- està imputat al jutjat número 4 de Girona pel cas Càrnies Vilaró, l'exportadora de carn porcina més gran de l'Estat espanyol. Velasco està imputat com a administrador concursal de la companyia per delictes de prevaricació, suborn a funcionari, estafa, administració fraudulenta, tràfic d'influències i ús d'informació privilegiada i se l'acusa de no garantir la continuïtat de l'empresa per beneficiar a tercers.

JOSEP MARIA CAROL IMPUTAT AL CAS TREBALL-PALLEROLS

Conseller de Cora Terra SA entre el maig de 2007 i el juliol de 2012, Josep Maria Carol va estar imputat al cas Treball, on Unió Democràtica ha reconegut haver-se finançat il·legalment. La magistrada instructora l'acusava de cobrar de l'empresari Fidel Pallerols, ja que el seu nom figurava a l'agenda manuscrita de l'empresari com a receptor de pagaments. Cal recor-

dar que Pallerols va rebre subvencions per valor de gairebé nou milions d'euros per fer cursos ocupacionals i va fer pagaments a membres d'UDC. Carol, alt funcionari del Departament de Treball des de 1995, va dimitir el març de 2003, quan era director de l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives.

MIGUEL NAVAS MORENO IMPUTAT PER LA DESCAPITALITZACIÓ D'AGRUPACIÓ MÚTUA

Accionista minoritari de Cora Terra i conseller durant el mateix període que Carol, Miguel Navas va estar molt vinculat al sector bancari a través de BBVA, on va ser director general a Catalunya, vicepresident executiu i conseller delegat a Mèxic i director general per l'Estat espanyol. Félix Millet el va nomenar vicepresident d'Agrupació Mútua, d'on va ser conseller entre 2005 i 2007. Un jutjat de Barcelona el va imputar per delictes d'apropiació indeguda, estafa i falsedat, acusat d'haver despatrimonialitzat la filial d'Agrupació Mútua, AMCI BD 2008, a favor d'empreses de tercers.

CARA A CARA

Els moviments socials necessiten mòbil?

El debat sobre la dependència als mòbils està servit. Les campanyes sobre l'ús de materials com el coltan en aquests aparells es difonen, també, gràcies a la telefonia mòbil i les xarxes socials han adquirit un creixent protagonisme dins dels moviments socials, que semblen haver trobat una esquadra per la qual difondre els seus missatges sense pagar el preu del control i manipulació del sistema.

Penjats del mòbil

Esther Vivas

Periodista i investigadora en moviments socials

@esthervivas

Els telèfons mòbils s'han convertit en imprescindibles en la nostra vida quotidiana. Ara, podem dir, estem permanentment connectats, tant pel que té de bo com pel que té de dolent. El sistema ens ha creat una nova "necessitat artificial", portant-nos a consumir quant més millor. Com a ionquis del consum, ens passem el dia penjats del mòbil, parlant, enviant-nos *whatsapps*, connectant-nos a Internet... Les grans multinacionals del sector ens han convertit en "mobildpenents", assegurant-se, així, el negoci del futur, i deixant rere seu un rastre de misèria, explotació, precarietat i malalties.

Des de la primera peça, la telefonia mòbil ve tacada de sang. El coltan, un material indispensable per a fabricar els microxips que es troben en els nostres telèfons és font de guerres i destrucció. El cas de la República Democràtica del Congo, on hi ha algunes de les principals mines del món, n'és un clar exemple. Allà la indústria del coltan està íntimament lligada a la guerra perenne que colpeja al país i que ha permès finançar, amb el beneplàcit de les potències occidentals, els principals grups armats, a la vegada que imposa unes condicions laborals inhumanes als seus treballadors.

Es tracta més aviat de posar la tècnica al servei de la gent

L'explotació laboral, en cada un dels trams de la cadena, és un altre dels trets distintius d'aquestes empreses. Ja sigui en els països del Sud, amb la deslocalització industrial, o a casa nostra, els salaris baixos, la precarietat, la política anti-sindical, els acomiadaments improcedents... són el pa de cada dia. Nokia, Samsung, Blackberry, Telefónica Movistar, Vodafone, Orange... ens venen progrés, modernitat, qualitat, però les seves pràcti-

ques laborals res tenen a veure amb el que diu la seva publicitat. Avui la lluita sindical dels treballadors de Telefónica, amb dues vagues de fam a les seves espalles, per exigir la readmissió de Marcos Andrés Armenteros, acomiadat per baixes mèdiques justificades, és aquí una de les lluites de referència.

I quan arribem a l'altra extrem de la cadena, el consum, veiem també l'impacte tan negatiu que aquest model de telefonia té per a la nostra salut. Múltiples informes, i fins l'Organització Mundial de la Salut, senyalen els possibles efectes cancerígens de les radiacions dels telèfons mòbils. Per no parlar de l'augment de la contaminació electromagnètica fruit de la proliferació indiscriminada d'antenes de telefonia arreu del territori.

Algué dirà aleshores: "passem del mòbil". Crec que es tracta més aviat de posar la tècnica al servei de la gent, de l'organització col·lectiva com hem vist al 15-M, i de l'ecosistema, no en mans del lucre insaciable del capital. Potser no ens volen tan sols penjats del mòbil, sinó, senzillament, penjats. ◀

El mòbil com a eina de comunicació?

Marta Blanch

Sociòloga

@La_Directa

El mòbil, poc a poc, s'ha convertit en una eina imprescindible dins dels moviments socials que ha fet de cada individu un consumidor modern, flexible, eficient i en comunicació permanent. La difusió massiva, i no qüestionable, del mòbil ha participat de la propagació d'aquests valors, modificant en profunditat les relacions socials. D'altra banda, no tenir mòbil, avui, significa marginació.

No hem descobert la sopa d'all, el mòbil no és el principal perill del sistema, no és la nova lluita prioritària. Tampoc som primitivistes que rebutgem sense més les tecnologies i les eines contemporànies. No nego que el mòbil pot ser molt útil en determinats casos; en situacions d'emergència (detencions, accidents, agressions, etc.) no hi ha cap altra mitjà de comunicació que permeti avisar i reaccionar amb rapidesa i eficàcia.

Però, en general, sembla que hem oblidat que fa 15 anys no teníem mòbils i que, si no ens agradem, també en podem prescindir. Un motiu per calar foc al teu aparell o, almenys, per a plantejar-se'n la possibilitat és que els mòbils acostumen a ser el contrari del que pretenen que siguin, una eina de comunicació. En canvi, s'han convertit en una norma social (la presèn-

cia dels mòbils a les assemblees i xerrades ja no és tan malvista donada la seva nova funció gràcies a la omnipresència de les xarxes socials); com qualsevol norma, exclou qui no la respecta al temps que estructura la vida de tothom.

Però com funcionàvem abans? Com ha canviat la nostra manera de relacionar-nos, de quedar, de trobar-nos i de no trobar-nos? Quin espai deixem a allò imprevisible, a viure el que estem vivint i no 10.000 coses a la vegada?

I, en la lluita, quin paper juga l'aprofitar sempre el temps, el productivisme, l'estar sempre localitzable i, sobretot, haver de passar per empreses com Movistar, Vodafone i Yoigo?

Els mòbils acostumen a ser el contrari del que pretenen que siguin

Què es pot fer? La primera opció és seguir com abans, sense més preocupacions ni mala consciència. La segona, qüestionar-se i racionalitzar l'ús del mòbil i les noves tecnologies. I la tercera, la realment revolucionària, seria pensar com Ulrike Meinhof: "o formes part del problema o formes part de la solució" i destruir el mòbil en una alliberadora acció directa contra el capital, la societat de l'espectacle, el sistema...

Aprofitar, a més, aquest agosarat salt qualitatiu per a desenvolupar una subjectivitat col·lectiva radical, altres maneres de relacionar-se, comunicar-se i organitzar-se. L'ús frenètic del telèfon mòbil participa de la construcció del model de societat actual i de les seves pautes de comunicació. Si el problema és col·lectiu, la solució també ha de ser-ho; seria molt més fàcil construir noves formes d'organització i de comunicació fora de la dependència del mòbil si la gent del teu entorn també ho té en compte. ◀

/ ARIADNA BORRÁS

PERSPECTIVA

Deixarem que els homes de negre escriguin el nostre futur?

Alex Tisminetzky

 Advocat laboralista
del Col·lectiu Ronda
@AlexTisminetzky

Qualsevol persona que estigui a punt de jubilar-se pateix avui en dia una confusió total. Tant se val que li faltin pocs mesos com dos anys, ningú li pot assegurar quan li quedarà de pensió o, fins i tot, si es podrà jubilar aquest any o d'aquí tres o cinc anys. Moltes inicien un peregrinatge a seus de l'INSS: "però, em podré jubilar?"; i obtenen desconcertants respostes; "depèn de les lleis que vagin aprovant en els propers mesos...ah! i dels maleïts reial decrets de cada divendres"...

L'explicació jurídica sembla una d'aquelles frases cèlebres de Groucho Marx; un Reial Decret va aprovar, abans de cap d'any, la suspensió parcial de la nova llei, que havia d'entrar en vigor pocs dies després, anunciant que en tres mesos faria una encara més nova llei de jubilació i, mentre tant, continua en vigor una llei encara més antiga. Normes i més normes, i en una única direcció, reduir unes pensions que ja estan sota mínims, i potenciar les pensions privades, per a qui se les pugui pagar.

I és que és difícil aconseguir la insaciable fam de Merkel, la CEOE i altres neoliberals que, poc després de cada dràstica retallada, surten a demanar més i més. En Zapatero, sempre amb el suport de CCOO i UGT, ho va intentar amb dues grans reformes i multitud de petits canvis, però ens han demostrat que mai no n'hi ha prou.

Els reials decrets impacten com a bombes de destrucció massiva en la vida de la gent

La pròpia patronal espanyola ha realitzat estudis que calculen la baixada de les pensions en un 20% si s'aplica la llei de 2011, però sense cap rubor afirmen que encara calen més "mesures de sostenibilitat". I el govern del PP ja s'ha afanyat a deixar sense efectes la llei per a dir que aprovaria una de nova abans d'abril, que afirma estar consensuant al Pacte de Toledo, però que pràcticament tothom sap que s'està redactant amb els *homes de negre* de la Unió Europea. Amb progenitors com aquests, la reforma popular que arribarà en pocs mesos de ben segur que serà, com a mínim, molt i molt contudent.

Els reials decrets i els eufemismes polítics impacten com a bombes de destrucció massiva en la vida de la gent. Cada persona és un món, però el context legal genera el comú denominador de la incertesa i la por en les mil cares de l'arribada a la jubilació: aturades, afectats d'ERO, autònoms, perceptors de subsidis, treballadors en empreses casi en fallida... Tots ells han treballat una vida sencera, a vegades en feines remunerades, altres cuidant petits i grans i, en arribar a la jubilació, es troben amb un escenari ple d'in-

certeses de rebaixa sobre rebaixa. Trist pagament a una vida d'esforços.

Però, hi ha límit en aquest pou sense fons de reformes de les pensions? Podrem saciar mai les inesgotables reclamacions de la patronal i la Unió Europea? Ha tingut resultats l'estratègia pactista de CCOO i UGT?

La resposta és clara: no podem deixar com fins ara les nostres pensions en mans de polítics i banquers. Les pensions seran defensades amb unghes i dents al carrer, o no seran. ◀

/ MIQUEL PANG

CANVI DE RUMB

#InfanciaSenseArmes

Marina Perejuan

 Centre Delàs d'Estudis per la Pau
@nickmarina

Un cop més, la presència de l'exèrcit es manifesta en el Festival de la Infància, que va tenir lloc al recinte Firal de Barcelona de Montjuïc (del 27 de desembre de 2012 al 4 de gener de 2013), amb l'activitat "Viu una aventura i apadrina un pingüi" organitzada per la Tercera subinspecció general de l'exèrcit del Ministeri de Defensa. Aquest fet contribueix a una progressiva militarització dels espais educatius, de lleure i especialment d'oci infantil i juvenil i d'introducció de valors militaristes a través d'activitats *Judicofestives* del tipus, "Viu una aventura i apadrina un pingüi". Aquest cas, és una mostra de l'enganyós esforç per part de les forces armades de donar una imatge d'empatia amb la infància on s'intenta reforçar la idea del militarisme com a via de solució a conflictes, creant una imatge edulcorada de la violència i reforçar, així, la permanència del complex militar. Els valors com l'obediència, la disciplina, el patriarcat o el recurs a la violència que transmeten les institucions militars contradueixen els valors vertebrals que han de regir l'educació de la infància i el jovent, valors com l'esperit crític, la responsabilitat, l'empatia, el diàleg, la solidaritat o la noviolència. Davant d'això, la Campaña Desmilitaritzem l'Educació, configurada per més d'una 60 d'entitats educatives entre AMPAS, centres educatius, plataformes socials i organitzacions vinculades al foment de la pau, els drets humans i la solidaritat, sota el lema *Les Armes no eduquen, les armes maten*, van denunciar la presència de l'exèrcit en el Festival de la Infància i van convidar la ciutadania a sol·licitar a Helena Raskonik, presidenta del Festival, que retirés la invitació a l'exèrcit. La iniciativa va comptar amb el suport de 881 adhesions de la societat civil, des del rebuig del militarisme en tots els àmbits en general i en l'educació en concret. Si per pau entenem el procés de realització de la justícia en els diferents nivells de la relació humana, veiem que és un concepte dinàmic que ens convida a afrontar i resoldre els conflictes de forma noviolenta, i que la seva fi és aconseguir l'harmonia de la persona amb si mateixa, amb la natura i amb les altres persones. En aquest context, la seguretat humana es pot mesurar amb indicadors de sanitat, de seguretat alimentària, d'accés al treball, de respecte als drets humans, de conservació del medi natural o del dret a l'educació, deixant de fer-ho amb indicadors de defensa militar. Com a campanya, com a part de la ciutadania, activistes i pacifistes volem denunciar la militarització d'espais educatius com aquest, i exposar l'efecte que aquest intrusisme pot comportar als valors, actituds i comportaments i a l'educació mateix. Pròxim espai: Saló de l'Ensenyament 2013! ◀

IMPRESSIONS

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: **Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona.** L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Insuficiències afavoridores de l'atur

Albert Rodríguez i Molina
Barcelona

L'atur està batent rècords històrics i geogràfics al nostre país. El problema no se solucionaria ni sortint de la crisi, segons veus autoritzades diverses. Segurament hi ha hagut insuficiències continuades en els actors que representen i acompanyen el treball, l'empresa i en altres àmbits i instàncies socials. Aquestes insuficiències permeten que el nivell polític passi a representar-se a si mateix i a determinats grups influents, l'activitat econòmica dels quals no és integrable en un projecte compartit més ampli i generador d'ocupació.

Concretament, el sindicalisme al país en comptes de desenvolupar-se i enfortir-se com a tal assumint la representació del treball dins la societat catalana, s'ha volgut integrar i supeditar a organitzacions i pràctiques estatalistes. I així s'ha afeblit i ha entrat en el cul-de-sac que és la mateixa dependència del nivell polític estatal espanyol, com és el finançament directe, o l'indirecte que és la realització i concessió de cursos legalment, Fundació Tripartita...

Aquest mateix estatisme sindical va tenir una altra deriva a Catalunya, històrica, i amb el mateix efecte d'allunyament de la societat i posterior afebliment. El denominador comú per als oprimits espanyols i per als treballadors catalans va ser un dogma-

tisme revolucionarista enfrontant sectors populars catalans entre si i respecte la resta de Catalunya, podent-se imposar així els enemics del nostre país, el seu autogovern, cultura, llengua, la democràcia, la llibertat, el capitalisme, el socialisme i el mateix sindicalisme, liderats pel general Franco. ◀

Supressió de l'IBI

Marcel·lí Miret
Badalona

Benvolgut senyor alcalde i grups municipals de Badalona.

M'adreço a vostès per demanar-los sensibilitat sobre els problemes econòmics dels discapacitats i pensionistes de la nostra ciutat. En aquest cas en referència als impostos municipals de l'IBI. Ens trobem que no hi cap ajut per a discapacitats, amb pensions mínimes. Hem de tenir en compte la pujada generalitzada dels preus: iva, productes alimentaris; les energies, gas i llum, sobretot la llum amb uns preus desproporcionats i abusius; l'aigua; i totes les companyies de assegurances, llar, difunts, medicaments, bancs, etc.; el preu dels pisos ha baixat i no s'ha vist reflectit amb aquest impost, que continua creixent sense pietat.

Una vegada mes, apel·lo a la seva consciència i ètica per a que es posin d'acord em prendre mesures a favor dels mes necessitats.

Confiant amb la seva bona voluntat, s'acomiada. ◀

PENSEM

Necessitem una PAH de les aturades

Ramon Samblas
@La_Directa

L'atur no para de cobrar-se víctimes cada dia. Les administracions públiques i empreses privades no dubten a enviar més gent a l'atur. Tenen el vist i plau de les contrareformes laborals aprovades el 2010 i el 2012 pel PSOE i PP i de la incapacitat voluntària dels grans sindicats per plantar cara de manera conseqüent. No oblidem que a la llibertat d'acomiadament que ja existia, les lleis del bipartidisme estatal contra les treballadores van obrir la porta a la gratuïtat del desnonament laboral. El balanç comptable d'aquest atac social són dos milions d'aturades als Països Catalans i sis milions a tot l'Estat espanyol.

Davant d'aquest quadre, hi ha qui es pregunta com pot ser que la gent no es rebel·li. A què esperem per a reaccionar?

Sense ànim de caure en simplismes davant un problema tan complex, part de les respostes les podem trobar en el fet que la lluita contra l'atur encara no gaudeix d'un instrument de combat que jugui un rol semblant a les Plataformes d'Afectats per les Hipoteques que s'han

El balanç comptable d'aquest atac social són dos milions d'aturades als Països Catalans i sis milions a tot l'Estat

creat a molts barris i pobles en la lluita contra el desnonament. Igual que les PAH, aquest instrument o espai de trobada no apareixerà espontàniament com un bolet. Naixerà de les llavors de l'acció al carrer, del suport mutu i del treball de base que cerqui solucions concretes sense caure en el possibilisme. ◀

COM S'HA FET...

Aquesta setmana ens acomiadem de la Laia, que ens deixa després de coordinar la secció d'internacional del setmanari durant molt de temps i, per cert, fent-ho molt bé. Gràcies, Laia, per tots aquests anys coordinant des d'aquí o des d'algun lloc del món i molta sort amb tot el que emprenguis de nou. Fins aviat. Per substituir aquesta baixa, tenim al nostre flamant

corresponsal a Berlín, el Roger. Benvingut a la tasca de coordinació, gràcies per la motivació i ànims per la feina que això suposa. D'altra banda, aprofitem per saludar les incorporacions a coordinacions de secció que, després de 7 setmanetes, ja es troben immerses de ple en el ritme setmanal: Maria, Rafael, Hibaï, Gala, Josean, Jose, Sergio i Núria. Fins la setmana que ve. Salut!

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.directa.cat
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència. // Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'autentitat. // Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric. El setmanari Directa no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA
redaccio@directa.cat — edicio@directa.cat — fotografiadirecta@directa.cat
audiovisuals@directa.cat — il.lustracio@directa.cat — administracio@directa.cat
subscripcions@directa.cat — distribucio@directa.cat — publicitat@directa.cat

QUI SOM? **REDACCIÓ** Estirant del fil David Bou i Marc Font **Així està el pati** Jesús Rodríguez i Manu Simarro **Impressions** Lèlia Becana i Maria Manyosa **Quaderns d'Illacrua** quadernsillacrua@directa.cat **Roda el món** Oriol Andrés i Roger Suso **Expressions** Anna Pujol Reig, Mireia Chavarría i Àlex Vila **Poca Broma** Rafael Morata **Barri Internet** Hibaï Arbide, Gala Pin i Josean Llorente **Agenda** Arnau Galí i Muriel Comas **La indirecta** Àlex Romaguera **FOTOGRAFIA** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ** Carlos Villafranca **CORRECCIÓ** Laia Bragulat **EDICIÓ** Marc Iglesias **COMPAGINACIÓ** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT** Anna Pujol Reig **DIFUSIÓ** Blai Lindström **SUBSCRIPCIONS I DISTRIBUCIÓ** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ** Jordi Raymond **PROGRAMACIÓ WEB** Projecte Ictineo **DISSENY GRÀFIC** Jose Téllez, Sergio Espin i Núria Ribes

CORRESPONSALIES
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@directa.cat
BERGUEDA: bergueda@directa.cat
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@directa.cat
EL CAMP: elcamp@directa.cat
GIRONA: girona@directa.cat
L'HORTA: horta@directa.cat
MANRESA: manresa@directa.cat
MARESME: maresme@directa.cat
MENORCA: menorca@directa.cat
OSONA: osona@directa.cat
RIPOLLÈS: ripolles@directa.cat
SABADELL: sabadell@directa.cat
SOLSONÈS: solsones@directa.cat
TERRASSA: terrassa@directa.cat
TERRES DE L'EBRE: terresebre@directa.cat
TERRES DE PONENT: terresponent@directa.cat
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@directa.cat

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 26

EL RACÓ IL·LUSTRAT

PERE TBUERT

MIRALLS

Yayo Herrera

“El capitalisme no pot ser verd ni tenir rostre humà”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

BDS: campanya pel boicot, la desinversió i les sancions a l'estat d'Israel

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 140

DIRECTA 307
27 de febrer de 2013

FOTOGRAFIA:
Marc Planagumà

A FONTS | EL MOVIMENT ECOLOGISTA CONTRA LES RETALLADES

Els parcs naturals catalans, amenaçats

La política de retallades també ha arribat als parcs naturals de Catalunya i, en especial, als consorcis que els gestionen i els serveis d'educació i sensibilització ambiental. El sistema d'espais protegits que hem tingut fins ara es troba en perill per unes polítiques que semblen fer els primers passos cap a la privatització. El moviment ecologista ha començat a activar les alertes davant un fenomen prou greu.

Ernest Cañada
afons@directa.cat

El 1982, ara fa 30 anys, es va declarar el primer Parc Natural a Catalunya, el de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Va ser la segona llei aprovada pel Parlament de Catalunya un cop restaurada la Generalitat i, després de superar el recurs d'inconstitucionalitat que hi va interposar el govern espanyol, va obrir la porta a tots els governs autonòmics de l'Estat espanyol perquè poguessin establir els seus espais naturals protegits. Una gran fita en la conservació del patrimoni natural que va situar Catalunya a l'avantguarda de les polítiques de conservació. L'any següent, es va declarar el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà i així successivament, fins al darrer parc natural declarat, que ha estat el del Montgrí,

—
“A Catalunya, hi ha dinou espais naturals de protecció especial, que cobreixen un 30% de la seva superfície”
—

Illes Medes i el Baix Ter. Actualment, a Catalunya, hi ha dinou espais naturals de protecció especial, que ocupen una superfície terrestre de 960.102 hectàrees terrestres i 77.818 marines i cobreixen un 30% de la seva superfície.

Aquesta política de protecció dels espais naturals, gestionada per organismes locals arrelats al territori, ha estat clau per salvaguardar i conservar el

patrimoni natural i la biodiversitat de Catalunya, sotmesa a fortes pressions per una intensa activitat econòmica i per l'afluència d'un gran nombre de visitants i turistes arreu del territori. Raül Valls, portaveu del Centre per a la Sostenibilitat Territorial (CST), destaca que, a més, suposen “el manteniment de la connectivitat ecològica, factor imprescindible per a la salut del territori”. Els parcs naturals també han permès regular el seu ús públic i han promogut l'educació i la sensibilització ambiental entre la ciutadania. Són dinamitzadors econòmics dels territoris on estan ubicats i generen una economia productiva rendible i sostenible ecològicament, que estimula l'agricultura i la ramaderia local, així com diverses formes de turisme rural. Enric Cortiñas, president de l'Associació de Naturalistes de Girona (ANG), remarca que aquestes àrees protegides formen part del bé ambiental—que és col·lectiu i immaterial— i, per tant, “les administracions públiques han de vetllar per la seva preservació i conservació per tal que tota la societat en pugui ser beneficiària”.

La política de retallades

Malauradament, els darrers dos anys, la protecció de molts d'aquests espais es troba en risc arran de les dràstiques retallades pressupostàries que han patit les assignacions del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Patrimoni Natural (DAAM), del qual depenen la majoria de parcs naturals. Entre l'any 2010 i 2012, aquesta reducció ha superat el 60% i ha eliminat tot el pressupost d'inversió. Paradoxalment, però, durant el mateix període, el pressupost del departament no només no ha minvat, sinó

que ha augmentat un 10% respecte al 2010. La incorporació de la Direcció General del Medi Natural i Biodiversitat només explicaria en part aquest augment de dotació pressupostària ja que només suposa la meitat de l'increment.

Per a Inès Carrillo Badosa, geògrafa i exdirectora del Consorci de l'Alta Garrotxa, aquestes retallades mostren un problema de fons: "La gestió dels espais naturals no ha estat mai un dels temes d'interès de la classe política d'aquest país. És evident que l'actual (i l'anterior) govern no disposa d'una voluntat ferma de conservar i millorar les àrees protegides, sinó més aviat al contrari: ha recuperat el vell discurs que els espais naturals són un fre al desenvolupament". Com si fossin un luxe que ara no ens podem permetre.

Resulta xocant que, en un context on caldria prioritzar polítiques d'eficiència i millora de la gestió, no s'hagi tingut en compte l'avaluació promoguda per la Institució Catalana d'Història Natural sobre el sistema d'espais naturals protegits, que va ser lloada com a modèlica per la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Així mateix, la supressió del Departament de Medi Ambient i la fragmentació de les polítiques de conservació de la natura en dos departaments, el de Territori i Sostenibilitat (DTES) i el d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Patrimoni Natural (DAAM) no sembla haver estat una decisió massa encertada. Des del DAAM, on es troben adscrits els parcs naturals, les polítiques de conservació de la natura es veuen supeditades de fet a les d'exploració del medi natural. No hauria estat més lògic que totes les polítiques de conservació de la natura estiguessin sota la responsabilitat del DTES per poder coordinar-les millor?

Conseqüències nefastes

Retallar de manera dràstica els pressupostos dels espais naturals protegits anul·lant tots els pressupostos d'inversió i amputant o eliminant equips de gestió sencers no pot deixar de provocar impactes negatius, no només per al patrimoni natural, sinó també per als territoris i la gent que hi viu, a dins o al voltant. En aquest sentit, s'expressa Llorenç Planagumà, vulcanòleg i geòleg d'Olot, que s'encarrega, com a personal extern, de fer l'assessorament geològic a l'equip gestor del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa: "Un 70% de retallada per a la coordinació i l'assessorament per poder tirar endavant l'estratègia per la gestió del patrimoni geològic del parc provoca desmotivació, mals entesos i precarietat, perquè, com que hi ha un compromís amb el territori, s'acaba treballant quasi igual, però per molts menys diners. Tot plegat, a la llarga, pot suposar una pèrdua de prestigi per la zona i, el que és més important encara, un retrocés en la conservació dels valors geològics en un parc on

els volcans tenen una importància especial". Un dels àmbits afectats per les retallades és el dels serveis d'educació i sensibilització que es fan als parcs naturals. La seva gestió es duïa a terme mitjançant contractes públics que, majoritàriament, havien guanyat petites empreses i cooperatives molt implicades al territori. Els contractes d'aquestes empreses han estat cancel·lats, ja que tenien vigència fins al 30 de setembre de 2012. Això ha implicat que, pràcticament, es deixessin de fer alguns serveis, com l'atenció a les visites o els programes d'educació ambiental per a la població local.

En estat d'alerta

El teixit d'organitzacions ecologistes de Catalunya ha començat a reaccionar, amb preocupació, davant la situació. El president de l'Associació de Naturalistes de Girona (ANG), Enric Cortiñas, considera que "les retallades dràstiques que està imposant el govern actual des del 2010 (entre un 60 i 100% menys d'aportació de recursos econòmics) deixen en una situació límit els equips i la seva feina".

Sembla que ara s'està discutint una proposta de finançament per a aquestes empreses que combini recuperar una part de l'aportació pública amb ingressos que puguin fer elles mateixes pel cobrament de serveis diversos, com ara l'aparcament dels vehicles de les visitants. La Generalitat estaria apostant per mantenir una gestió mínima als parcs a través dels ingressos generats pel turisme. Per a Enric Cortiñas, la conselleria "insinua que el model de finançament i de funcionament d'aquests espais ha de

IL·LUSTRACIÓ: Contra

canviar, amb una aposta per un model d'autofinançament. Reivindiquem que, si l'autofinançament és el camí a seguir, és de vital necessitat una revisió i modernització del marc legal i fiscal –actualment obsolets– perquè aquests organismes es puguin nodrir d'eines i instruments a través dels quals puguin obtenir finançament (taxes, cànon, mecenatges, oferta serveis, patrocinis, desgravacions fiscals, etc.). Alhora, és imprescindible que rebim una quantitat mínima fixa de recursos públics (que no pot ser menystinguda), a través de la qual se cercaran altres recursos i subvencions que requereixin cofinança-

biental, espais menys ordenats, més desordre en l'aflluència a espais sensibles, menys actuacions d'ordenació, etc. I això sí, un desgast enorme de les persones que, dia a dia, s'encarreguen de la tasca de fer comprendre que vetllar per la natura i pel territori no és un caprici. A mitjà termini –i això és el més preocupant–, la creixent sensació que no passa res, que tots ens adaptem i que ens adaptem a tot. Què ha de passar perquè ens comencem a creure que els parcs naturals i els espais naturals protegits són un dels principals actius del nostre país i que gestionar-los correctament vol dir posar-los com a prioritat en les polítiques de territori i no com a cul de sac de les polítiques d'... Agricultura? Ramaderia? Pesca? Sent una mica optimistes, ens queda l'esperança que sigui la mobilització ciutadana la que reclami que recuperem el sentit comú".

El problema, remarca Raül Valls, és que la desatenció als parcs naturals erosiona una eina d'importància cabdal per a la sensibilització de la ciutadania en el procés de transició cap a una nova cultura del territori i una societat en pau amb el planeta: "Els parcs naturals han estat un factor de desenvolupament econòmic alternatiu que prefigura un futur on la cura del territori no és un luxe, sinó un element imprescindible per garantir un futur digne per a les properes generacions. No vull cartell de la Generalitat republicana proclamava *La destrucció del bosc és la destrucció de l'economia*. Avui, podem dir amb la mateixa contundència que l'abandonament dels espais protegits posa en perill la recuperació de l'economia i la creació de nous llocs de treball".

– *"L'abandonament dels espais protegits posa en perill la recuperació de l'economia i la creació de nous llocs de treball"*

ment; no hem d'oblidar que la responsabilitat del medi ambient és col·lectiva i, per tant, l'administració pública és qui ha de vetllar per la seva salvaguarda. Els espais naturals són béns públics i cal conservar-los i gestionar-los amb una visió ambiental àmplia, lluny d'una perspectiva purament empresarial o de beneficis econòmics. No podem convertir els nostres parcs naturals en parcs temàtics".

Quines conseqüències poden tenir aquestes retallades a la llarga? Per a l'Inès Carrillo, els impactes no seran visibles a curt termini, però tot fa pensar que hi haurà "menys activitats d'educació am-

Educar en l'entorn, la clau per protegir-lo

Carme Dolç, llicenciada en Pedagogia i sòcia fundadora de la cooperativa La Copa, explica l'experiència del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà

Com ha estat la vostra experiència en el servei de sensibilització i educació ambiental al Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà?

L'any 2011, La Copa SCCL va guanyar la concessió del servei, que ens van prorrogar automàticament el 2012. Quan vam guanyar el concurs, ja havien començat les retallades i, per aquesta raó, segons l'administració, el contracte es va escurçar de dotze mesos a nou. Vam poder començar a treballar al centre d'informació i com a equip d'educació ambiental a l'abril, amb la confusió que això va suposar per a les escoles, que estaven a mig

cur i encara no sabien si podrien fer les activitats de coneixement del medi natural que feien cada any.

I com van afectar les retallades?

En comptes de dos anys, van acabar sent divuit mesos. I ara per ara, el centre d'informació i l'educació ambiental amb les escoles del parc es cobreixen amb el propi personal laboral del Parc dels Aiguamolls. Tenint en compte que el seu personal té altres tasques de gestió assignades, podem dir que el servei educatiu ha estat el que ha quedat més tocat.

Quines implicacions pot tenir això?

L'educació ambiental i la sensibilització ciutadana són eines imprescindibles per a la protecció del medi natural. No només és un coneixement de l'espai protegit en qüestió, és molt més que això, és la manera que tenim de, a partir del coneixement, fer créixer l'estima i, conseqüentment, el respecte cap al medi natural. És una eina que ens permet aproximar-nos a la natura per entendre que en formem part, que no en som propietaris, que no és el nostre territori, sinó que en formem part. Penso que, amb els programes

d'educació ambiental que es feien fins fa uns mesos, tot i les mancances (o, més aviat, els aspectes millorables), es mantenia un contacte directe amb la població. S'havia aconseguit mostrar que un parc no és una amenaça al desenvolupament agrari o turístic per a la gent que hi viu, sinó que és una oportunitat de preservar un espai natural, gestionat correctament, un reducte de

transmetre amb l'educació ambiental, l'estima per un territori.

Creus que tot plegat pot derivar en un procés de privatització?

Corren rumors sobre la privatització dels parcs naturals, en el sentit que sigui una gran empresa la que gestioni i tregui un rendiment econòmic d'aquests espais, que no suposin una despesa per a l'administració i siguin autosuficients. La privatització implicaria pagar per entrar-hi, per informar-se, per gaudir-ne. I l'únic que aconseguiria seria fer créixer les desigualtats. Una família amb recursos podrà tenir una educació de qualitat i podrà gaudir d'un espai natural, però, una família sense recursos, què tindrà?

I per a les escoles, què suposarà?

Sempre queda l'alternativa que es facin l'educació ambiental elles mateixes, amb el seu equip de professorat i mestres. Però el servei dels parcs tenia una qualitat d'excel·lència perquè venia de la mà de professionals especialistes en natura, en medi ambient i en aquella terra, d'equips pluridisciplinaris capaços de mostrar els aspectes més únics d'aquells espais. Fins que no s'entengui l'educació ambiental com un recurs imprescindible per al creixement de les persones, tal com s'entenen les matemàtiques o la llengua, no anirem enlloc.

Activitats de sensibilització ambiental al Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa

- Octavi Bonet

- *“La privatització dels parcs naturals implicaria pagar per entrar-hi, per informar-se, per gaudir-ne; l'únic que aconseguiria seria fer créixer les desigualtats”*

- natura més o menys intacta de la qual poder gaudir. Un espai d'aquest tipus té un valor incalculable. No és, o no hauria de ser, un recurs per fer diners. No oblidem que és un bé públic, el seu valor total va molt més enllà de l'econòmic, té un valor natural extraordinari per si sol, però també té un valor social i cultural i, fins i tot, emocional o sentimental. És una font de salut física i mental per als seus visitants i residents. Tot això és el que es volia

Vistes de Batet de la Serra, Pirineus i camps propers a la reserva natural del volcà Croscat - Marc Planagumà

Yayo Herrero: “El capitalisme, per essència, no pot ser verd ni pot tenir rostre humà”

L'ecofeminisme parteix de l'anàlisi que el sistema econòmic capitalista i, en general, la societat occidental s'han construït en guerra contra els territoris i els cossos. Per tant, un món habitable ha d'incorporar les propostes feministes i ecologistes. Planteja reduir la grandària de l'esfera material de l'economia, reorganitzar la noció i els temps del treball i canviar la política del territori. Yayo Herrero és coordinadora d'Ecologistas en Acción i coautora, entre altres llibres, de 'Cambiar las gafas para mirar el mundo. Una nueva cultura de la sostenibilidad' (Libros en Acción, 2011) i 'Claves del Ecologismo Social' (Libros en Acción, 2010). S'identifica amb l'ecofeminisme constructivista, que no apel·la a essències, sinó a construccions culturals que generen identitats diferencials. Des d'aquesta posició, analitza l'actual conjuntura de crisi econòmica, ecològica i de cures.

Gemma Garcia
entrevista@directa.cat

Més enllà de les taxes d'atur, la crisi castiga més les dones?

Sí; i això té relació amb algunes de les altres crisis amagades. El sistema econòmic té un dualisme fonamental: la separació entre producció i reproducció. S'anomena producció a l'àmbit que es mesura exclusivament amb el diner: l'àmbit del treball remunerat, de la prima de risc, de la crisi o del rescat; i s'amaga l'àmbit de la reproducció social, que és on es gestiona quotidianament el benestar de les persones i on es cuiden els cossos vulnerables. El que ha caigut estrepitosament és el món de la producció. I a més, en el cas concret de la crisi a l'Estat espanyol, ha afectat més els homes que a d'altres països del sud d'Europa, perquè el nostre model estava basat en el sector del totxo. La política de retallades per regenerar les taxes de guanys del capital destrueix el poc comú que queda, com la sanitat o la raquítica llei de dependència. Són necessitats que no es poden deixar de cobrir: la cura de la infància, de la vellesa o de les persones amb diversitat funcional. Així, l'espai que acull i ajusta totes aquestes tensions de precarietat vital és la llar. I com que, majoritàriament, dins les cases, hi ha relacions patriarcales, bona part de les tensions recauen sobre les dones. Cristina Carrasco, una economista feminista, diu que sembla que un home a l'atur es queda aturat del tot.

La situació actual intensifica la crisi de les cures. La solució és valorar aquest treball i remunerar-lo?

La crisi de les cures és la tensió entre la necessitat de temps dedicat a la reproducció social i la manca de temps per fer-ho. Aquesta tensió salta quan les dones ens incorporem amb un cert dret al món del treball remunerat, mentre que els homes no fan el camí contrari. Ara, s'accentua molt més per la manera com s'està tractant la crisi econòmica. Dins la lògica del sistema, s'ha intentat resoldre per dos mecanismes. El primer ha estat una transferència generacional del temps de treball de cures. Apareix la síndrome de les àvies esclaves i la família femenina. El segon ha estat el

mecanisme de mercat. És a dir, dones que, per la seva situació de classe, poden pagar part d'aquest treball i contracten altres dones que, també per la seva situació de classe, venen la mà d'obra. A més, avui dia, bona part de les dones cuidadores dels països enriquits vénen de països de la perifèria. Per mi, remunerar aquesta feina, més enllà de mostrar la quantitat ingent de treball que representa, no serveix de massa. Precisament, un dels grans problemes del sistema econòmic capitalista és que només es mesura a través del

—
“La política de retallades per regenerar les taxes de guanys del capital destrueix el poc comú que queda, com la sanitat o la raquítica llei de dependència”
 —

diner. Crec que la solució inclou reorganitzar el model de producció, distribució i consum i ampliar la pròpia noció de treball, de manera que no sigui només el món de l'ocupació remunerada, sinó que també sigui el treball polític, voluntari i, per descomptat, el treball de l'àmbit domèstic. La discussió sobre el salari i les condicions laborals del moviment sindical és imprescindible. L'aportació del femi-

FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

La majoria no ha viscut per sobre de les seves possibilitats, com ens diuen?

Quan Mariano Rajoy diu que hem viscut per sobre de les nostres possibilitats culpabilitza i individualitza un model econòmic que ha estat potenciat, encoratjat i dissenyat pel conjunt del poder econòmic del país i d'Europa. Van ser ells els que van proposar tot aquest sistema de deutes impagables. Van encoratjar la idea del capitalisme popular, amb el missatge que tots podem participar de l'orgia de creació de diner i obtenir riquesa. Quan s'ha enfonsat el castell de naips, que estava sostingut en una riquesa inexistent, s'ha culpabilitzat la gent. Crec que la gent està aguantant molt per sobre de les seves possibilitats. Això no vol dir que, des del punt de vista material, els països denominats enriquits estiguin vivint molt per sobre del que els poden donar els seus territoris. És immoral i sotmet els pobles a la vulnerabilitat. Quan no hi ha la possibilitat de portar matèries primeres de fora, rearticular tota una economia sobredimensionada i un consum sobredimensionat, si no es fa de manera molt planificada i paral·lelament a un procés de pedagogia social, pot genera molt dolor.

“Les activitats més perjudicials pel medi ambient i que sostenen coses prescindibles són les més ben remunerades pel mercat”

De quina manera s'hauria de rearticular l'economia?

L'economia feminista i ecològica diu que s'hauria de fer seguint tres preguntes: quines necessitats s'han de satisfer, què fa falta produir per satisfer-les i quins són els sectors d'activitat socialment necessaris. Hi ha sectors que són nocius i que s'han de tancar, òbviament, les persones que hi treballen mereixen transicions absolutament justes i criteris de protecció pública per reconvertir-se. Actualment, només traduíem en diners la producció, tant és produir bombes de dispersió com carbassons, tot i que la naturalesa que la sosté sigui totalment diferent. I tampoc ens preguntem per a qui es produeix. A més, si mirem com estan remunerats els treballs, ens adonem que les activitats més perjudicials pel medi ambient i que sostenen coses prescindibles, com els viatges de llarga distància per oci o les armes, són les més ben remunerades pel mercat. I les que impacten poc i resolen necessitats materials concretes són les més mal pagades, com les cures. És el món al revés.

nisme a l'hora d'assenyalar que hi ha treballs que no tenen expressió en el món remunerat i la de l'ecologisme social, que diu que això succeeix en un món amb límits, també ho són. Si posem en diàleg aquestes constriccions, limitacions i necessitats de la vida humana, podem trobar una altra manera d'organitzar-nos.

Si el capitalisme es basa en el creixement i els recursos són limitats, quin sentit té parlar de desenvolupament sostenible?

És una estafa. És com parlar de capitalisme amb rostre humà. El capitalisme, per essència, no pot ser verd, perquè contradiu totes les lògiques que organitzen la naturalesa, ni pot tenir rostre humà, perquè es basa en el guany i el lucre i no en el benestar de les persones. Són incompatibles. No hi ha una sortida global dins el sistema econòmic capitalista, però, no obstant això, totes les dinàmiques que estan sorgint a contracorrent –les cooperatives, el mercat social, el moviment per fer front als desnonaments o el 15-M– són embrions de resistència, laboratoris d'experiència i processos que permeten acumular forces per llançar l'atac final. Pensar en un procés social que enderroqui el capitalisme sense crear i articular altres experiències és absurd. Històricament, molts dels moviments d'esquerra centaven el seu enfocament en el repartiment de la riquesa, però continuaven pensant en la producció amb el mateix criteri capitalista. Per mi, els països de l'Est, l'anomenat capitalisme real,

van posar en relleu que no només s'ha de canviar la lògica de repartiment, sinó també la lògica del poder, de la presa de decisions, i la pròpia lògica de producció, distribució i consum. Dins la Rússia soviètica, la producció es va basar en els mateixos criteris que la producció de cereals a Michigan, produir en contra de la natura.

El decreixement neda a contracorrent de l'essència capitalista i proposa reduir el consum. Hi ha el perill de responsabilitzar l'individu tot i que és el sistema qui té una naturalesa expansiva?

El decreixement pot tenir una expressió que quedi reduïda al canvi d'hàbits i de pautes de consum de petits col·lectius. L'autosimplicitat voluntària, un canvi en el model de valors, és molt positiva, però el problema no el tenim amb la gent que, voluntàriament, assumeix la simplicitat, el problema el tenim amb la gent que no vol assumir-la. El decreixement podria ser irrellevant des del punt de vista de canvi de sistema si no té, també, una política de fons al darrere. Per mi, ha d'anar acompanyat d'un debat, per exemple, que és tabú en la societat: el de la propietat. Hi ha gent que vol ser voluntàriament simple i altra amb qui s'han d'abordar processos per expropiar-li bona part del que li sobra. El que planteja el decreixement és indispensable, però pot ser insuficient si no implica, també, una pràctica política pública que vagi més enllà de les experiències de petits col·lectius.

El moviment BDS: una nova etapa de solidaritat amb Palestina

La finalització de l'anomenada "fase de sensibilització i pedagogia" respecte a Palestina duta a terme per la Xarxa d'Enllaç amb Palestina (XEP) entre els anys 2002 i 2012 ha donat pas a un nou escenari: la campanya pel Boicot, la Desinversió i les Sancions a l'Estat d'Israel, també anomenada BDS. El referent sud-africà no és difícil d'endevinar. Mandela i les militants de la resistència antiapartheid han dit molts cops que el règim supremacista 'afrikaner' no hauria caigut sense una campanya internacional de boicot forta. El BDS n'ha pres nota.

Antoni Lluís Trobat
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

L'estiu de 2012, després de deu anys d'activitat, la Xarxa d'Enllaç amb Palestina (XEP), l'entitat degana en el suport solidari a la causa palestina a Catalunya, es va dissoldre. Ho va fer a través d'un comunicat on afirmava que tenia la consciència tranquil·la per la feina ben feta i la convicció que la lluita del poble palestí sempre formaria part de les militants i brigadistes de la XEP. Laura Beaumont, activista implicada a la Xarxa durant els últims anys, ho explica afirmant que "en un determinat moment, es va donar per acabada una etapa: la de la sensibilització de la ciutadania catalana sobre la injustícia a la qual l'Estat sionista sotmet els palestins". Una dècada enrere, cap a l'any 2000, amb l'esclat de la intifada d'Al-Aqsa o *segona intifada*, joves com Àlex Hinno o Marc Jamal, fills de la població palestina que va arribar a Catalunya durant els anys setanta, van viatjar per primera vegada al país de les seves arrels. Allà, van presenciar amb els propis ulls el significat més cru de l'ocupació israeliana i van tornar amb la idea de convergir amb diverses persones i entitats com Sodepau o col·lectius locals com el Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat del Vallès (CASC), que començaven a treballar la denúncia del que succeïa al bressol del Pròxim Orient a casa nostra. Naixia, així, la Xarxa d'Enllaç amb Palestina, que

pretenia, amb paraules de Beaumont, "fer pedagogia explicant la posició dels palestins, tantes vegades silenciada, i generar empatia i sinèrgies positives entre la gent i el jovent de Catalunya". Un objectiu aconseguit, segons l'activista: "Avui dia, qualsevol noia o noi de divuit anys amb un mínim d'inquietud social o política coneix i se solidaritza amb la causa palestina". De fet, la principal tasca de la XEP va ser, des de

- **Masferrer: "La campanya BDS respon a l'estratègia i als interessos del moviment nacional palestí"**

- 2002, l'organització de brigades (algunes d'ells temàtiques, com les brigades musicals de 2009, en què van participar els cantautors Pau Alabajos i Cesk Freixas) i la participació en camps de treball i de voluntariat. Gràcies a aquestes activitats, centenars de joves catalanes han conegut de primera mà el territori palestí i la situació d'apartheid que viu aquest poble.

Passar a l'acció

Per al cooperant i membre del BDS-Catalunya Marcel Masferrer, l'escotament d'aquesta via és precisament allò que dona pas a un nou moment per a la solidaritat amb Palestina: "Anar enviant brigadistes cada any perquè

coneguessin aquella realitat i, en tornar, divulgessin el patiment i la injustícia tenia el seu sentit durant els primers deu anys. Després, calia fer un pas més: anar més enllà de la denúncia i passar a l'acció". La campanya del BDS (Boicot, Desinversions i Sancions a l'Estat d'Israel) és un moviment social global que va aparèixer el 2005 arran de la crida que van fer més de 170 organitzacions de la societat civil palestina –sindicals, culturals, acadèmiques, etc.– a l'ús del boicot com a eina de pressió contra les polítiques de l'administració israeliana que vulneren el dret internacional i els principis fonamentals dels drets humans. Es tracta d'exercir un boicot total a qualsevol col·laboració econòmica, financera, política i cultural internacional que contribueixi a normalitzar l'actitud del govern israelià, absolutament anormal, antidemocràtica i racista. La campanya treballa per boicotejar l'Estat sionista fins que s'arribi a tres condicions: la fi de l'ocupació dels territoris sotmesos per Israel el 1967, la fi de la discriminació de la població palestina amb passaport israelià i el dret al retorn de les persones refugiades que van ser expulsades de la Palestina històrica després de la Naqba (*el desastre*) de 1948. Inspirat essencialment en la campanya internacional contra l'apartheid sud-africà dels anys vuitanta i principis dels noranta, el BDS va arre-

lar a Catalunya el gener de 2011 com un moviment assembleari i horitzontal format per persones de procedència diversa. Les integrants provenen de les lluites de Boicot Preventiu, un espai sorgit arran de la invasió nord-americana de l'Iraq de 2003 que defensava el consum crític com a forma de desobediència, o d'algunes accions esporàdiques impulsades per la XEP com les que van tenir lloc en esdeveniments esportius o musicals rellevants, com els partits de l'equip de bàsquet Maccabi de Tel Aviv o els concerts de la cantant Noa a Barcelona.

- **Beaumont: "Iniciatives com Amb Palestina al Cor han contribuït a fer que la societat estigui preparada per afrontar el boicot a Israel"**

- Per a Masferrer, una de les característiques singulars del BDS és que "al contrari que altres moviments, està al servei de les necessitats i de l'estratègia de la societat palestina de manera neta. Es defuig, així, del protagonisme innecessari que sovint han pres els activistes solidaris estrangers. Aquí, la veu

Manifestació en protesta per l'atac israelià a la Flotilla de la Llibertat i contra el bloqueig de Gaza a Barcelona l'any 2010

- Guillem Valle

La llarga lluita de la causa palestina a Catalunya

“La història és ben curiosa. El moviment continuat de joves brigadistes catalans cap a Palestina durant els darrers deu anys ha representat, d’alguna manera i al segle XXI, l’efecte que van significar els kibbutz per a molt jovent progressista dels anys seixanta enganyat pel sionisme, però a la inversa!”. Així es manifesta Salah Jamal, metge, historiador i escriptor barceloní d’origen palestí i, segurament, una de les persones que ha estat la flama de la vindicació i la divulgació de la lluita contra l’ocupació israeliana durant els darrers trenta anys. “Ha estat molt important, amb el temps, al nostre país, el fet que una determinada esquerra catalana i alguns intel·lectuals –un cas paradigmàtic és l’enyorat i estimat Manuel Vázquez-Montalbán en els primers anys de la seva joventut– viressin d’una certa condescendència i simpatia amb allò que representava Israel cap a posicions clarament crítiques i solidàries amb el patiment de la població palestina”. De fet, una part significativa de l’esquerra nacionalista i del catalanisme popular havia estat emmirallada, els anys cinquanta i seixanta, amb la idea d’Israel com un país nou dotat d’un idioma nacional ressuscitat, amb la (falsa) concepció dels kibbutz com a model socialista i amb el sionisme com una ideologia suposadament homologable als moviments

d’alliberament de les nacions sense Estat europees. El 1987, amb l’inici de la intifada a Cisjordània, tot va canviar, com afirma Jamal: “La imatge de les atrocitats de les tropes israelianes i d’allò tan gràfic de les pedres contra els tancs van mostrar a Catalunya i al món el veritable rostre racista i colonial del sionisme. Per a molta gent, va significar el seu trencament total amb Israel”.

- *L’inici de la intifada a Cisjordània l’any 1987 va mostrar a Catalunya i al món el veritable rostre racista i colonial del sionisme*

cantant la porta el Comitè Nacional Palestí, impulsor del BDS. Ells són els protagonistes veritables i els que decideixen, en darrera instància i tot i respectar l’autonomia dels grups organitzats de BDS d’arreu del món, quina línia de feina i quines accions cal desenvolupar”. La I Conferència Estatal pel Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra l’apartheid israelià celebrada a Barcelona l’octubre de 2012 sota el lema *Ahir Sud-Àfrica, avui Palestina*, que va comptar amb la presència de la poetessa palestina Rafeef Ziadah, l’historiador israelià Ilan Pappé i l’activista del BDS-Sud-àfrica Mbuyiseni Ndlozi, va significar un revulsiu important que ha esperonat el moviment proboicot a Catalunya i l’ha connectat amb activistes del BDS d’altres territoris de l’Estat com Galícia, el País Basc, Madrid, Astúries o Andalusia.

Reptes de futur

Ara mateix, els objectius del BDS-Catalunya són múltiples, però es condensen en l’articulació del boicot entre àmbits tan diversos com l’acadèmic (amb l’oposició recent al conveni que la Universitat Pompeu Fabra –UPF– pretenia iniciar amb el Centre Internacional de Herzliya), el cultural (exemplificat en la protesta i la demanda que les artistes catalanes no col·laborin amb el govern israelià), l’esportiu (els intents d’evitar la sionització del FC Barcelona

amb activitats com la invitació de la directiva del club al soldat Shalit) o el militar (denunciant el comerç d’armes entre els estats espanyol i israelià). Masferrer, deportat per l’Estat israelià des de Palestina el 2010, considera que, en pocs anys, la causa palestina ha passat, progressivament, “de ser marginal” a anar guanyant “hegemonia en el discurs i en la praxi” de gran part de la nostra societat civil. “Hem avançat molt. I una mostra d’això és que les reticències que tenien algunes entitats o persones solidàries amb el boicot s’estan esvainent”, apunta. Els espais públics de debat guanyats amb els anys són cabdals. Ens ho recorda, cloent, Laura Beaumont: “El fet que la Xarxa d’Enllaç, al seu moment, impulsés llocs comuns de trobada i de treball per a sectors socials molt heterogenis, com Amb Palestina al cor –una xarxa d’ONG ben diversa– o el Consell de Joventut de Barcelona, va contribuir a normalitzar la nostra lluita, la va eixamplar. I això ha abonat el camí per a la feina que farà, no en tinc cap dubte, el BDS-Catalunya a partir d’ara i fins que s’acabi l’apartheid i la colonització israelianes”.

Lluís Llach canta “L’estaca” amb una coral infantil de la comunitat palestina de Catalunya el 13 d’abril de 1988

- Salah Jamal

+INFO

www.bdscatalunya.org
www.bdsmovement.net

Pèl a pèl

FOTOGRAFIA: Robert Bonet

Us prendria el pèl si us digués que conec el submón de les barberies. Sempre m'han semblat un territori on, de sobte, el temps s'atura i es deixa embolcallar per aquella bata fosca que ha vist tallar barbes des de l'antiguitat grecoromana. En aquells temps, cal precisar, als barbers se'ls anomenava *esquiladors* i no usaven tisores. Obrir la porta d'una barberia com les d'abans, on llueix una làmpada o banderola giratòria blava, vermella i blanca, és alentir el ritme, fugir de les tisorades frenètiques de les cadenes de perruqueria on al client només li falta agafar tanda i esperar el pollastre. Entrar-hi és seure en una cadira de dentista *retro*, tancar els ulls i deixar-se fer per unes mans hàbils que tallen i arreglen cabells, afaiten, rasuren o retoquen patilles. Pèl a pèl. La conversa lleugera o les arengues polítiques, tot hi està permès. Les locions, els petits detalls, satisfer el client i, sobretot, marcar tendència.

Si a les pàgines grogues només apareixen 190 barberies a la ciutat de Barcelona, davant les quasi 1.900 perruqueries, no és cap error del directori (que, entre nosaltres, no és precisament rigorós, facin la prova). No és perquè de la nit al dia s'hagi instaurat la xaria catalana que reclama barbes copioses i infinites. Ni tampoc es deu a una retallada governamental d'establiments d'aquest tipus, un fet que no seria tan estrany en els temps que patim. En realitat, obeeix simplement a dos motius. Quantes perruqueries barcelonines amb barbers pakistanesos, llatins o xinesos no s'estan visibilitzant? I la segona, per què s'ha de continuar separant per sexes una activitat socialitzadora tan saludable? (això també aniria per les perruqueries segregadores). Existeix un pèl femení i un pèl masculí? El pròxim cop que entri en una barberia, espero que també m'hi tallin els cabells.

Mar Carrera

RODA EL MÓN

14

El govern de Thatcher va vendre armes i urani enriquit en secret a la dictadura de Pinochet

16

La lluita contra el recreixement de Yesa ressorgeix després d'una greu esllavissada al vessant dret del pantà

ALEMANYA // CREIXEN LES MOSTRES DE SOLIDARITAT CONTRA UN PROCÉS POLÍTIC BASAT EN UN TESTIMONI FEBLE I CONTRADICTORI

Judici polèmic a dues militants de la guerrilla urbana Cèl·lules Revolucionàries

Roger Suso
Berlín
@eurosuso

Mentre l'Alemanya de Merkel es mostra passiva i obstrueix la justícia en relació amb la recent trama neonazi de Clandestinitat Nacionalsocialista (NSU) -que s'endinsava en els aparells repressius de l'Estat-, continua vehement i inalterable amb la persecució de les antigues militants dels grups armats d'esquerra dels anys 70.

Des de fa unes setmanes, Sonja Suder i Christian Gauger, antigues militants de les Cèl·lules Revolucionàries (RZ, en les seves sigles en alemany), afronten un procés judicial a Frankfurt am Main, acusades -sobre la base de testimoniatges dubtosos i contradictoris- de participar en un atac contra la conferència de l'Organització de Països Exportadors de Petroli (OPEP) a Viena el 1975. Suder (de 80 anys) i Gauger, el seu company (de 71), sempre han negat les acusacions -l'autoria de les presumptes accions- i han titllat el cas de muntatge. La fiscalia de Frankfurt també acusa Suder i Gauger de participar, entre 1977 i 1978, en atacs amb explosius contra el consorci alemany de camions MAN a Nuremberg i l'empressada de bombes hidràuliques KSB a Fran-

Acció de suport davant la presó de Frankfurt-Preungesheim: 'Llibertat i felicitat per Sonja i Christian'

kenthal, pel seu suport al programa nuclear i d'enriquiment d'urani de la Sud-àfrica de l'apartheid. L'acusació inclou un atac incendiari contra el castell de Heidelberg, com a protesta contra la política de gentrificació i demolició del casc antic de l'ajuntament democratacristià.

LA VENJANÇA DE L'ESTAT

Les acusacions de la fiscalia i les proves incriminatòries es basen en l'interrogatori a l'antic militant de les RZ Hermann Feiling i en la declaració de l'exmembre d'RZ penedit Hans-Joachim Klein. L'any 1978, durant la preparació d'un atac contra el consolat de l'Argentina a Munic per protestar contra la junta militar de Jorge Rafael Videla, Feiling va resultar greument ferit quan li va explotar una bomba, fet que li va causar l'amputació d'ambdues cames i la pèrdua dels ulls. Ingressat a cures intensives, sedat, traumatitzat i sense accés a un advocat de la seva confiança, Feiling va ser aïllat per policies que el van interrogar i el van sotmetre a sessions de tortura per extreure-li una declaració; un protocol d'interrogació de 1.300 pàgines on s'identificava Suder i Gauger com a caps de comandos de les RZ. Posteriorment, Feiling es va retractar. A Sonja Suder, també se l'acusava d'haver proporcionat ajuda logis-

tica a l'atac a favor de l'autodeterminació palestina i del Front Popular per a l'Alliberament de Palestina de Wadi Haddad (organitzat per Ilich Ramírez Sánchez -àlies Carlos, el Xacal- amb la col·laboració de Gabriele Kröcher-Tiedemann, militant del Moviment 2 de Juny i, posteriorment, vinculada a la segona generació de la Fracció de l'Exèrcit Roig, RAF) contra la conferència de ministres de l'OPEP. En aquest cas, l'acusació es basa exclusivament en les declaracions de Klein, que va resultar ferit en aquell atac -arran del qual també van morir un membre de la delegació iraquiana, un de la líbia i un policia austríac-, després de prendre 70 ministres com a ostatges i fugir a Alger. Klein, previ acord amb les autoritats alemanyes per proporcionar informació i reduir la seva condemna, va ser detingut a Normandia el 1998 i condemnat a nou anys de presó a Frankfurt. L'any 1999, Klein va declarar sobtadament que Suder havia transportat armes destinades a l'acció contra l'OPEP a Viena. Klein va ser amnistiada el 2003. El tribunal no va incloure l'acusació contra Suder al sumari perquè la va considerar "difícil d'entendre i contradictòria".

L'any 1978, després d'adonar-se que la policia les observava, Suder i Gauger es van instal·lar prop de Lille, on van viure durant

prop de 22 anys amb identitats falses, fins que, el 2000, van ser detingudes a París. Berlín va demanar la seva extradició. Tanmateix, van ser alliberades pocs mesos després per prescripció dels fets. Detingudes de nou el 2007 i el 2011, Suder i Gauger van apel·lar i recórrer totes les instàncies, però un decret *ad-hoc* firmat pel primer ministre francès François Fillon va permetre que fossin extradides a Alemanya per ser jutjades. Així, Suder i Gauger van ser empresonades preventivament. Ella, a Frankfurt-Preungesheim, i ell, malalt del cor, a l'hospital penitenciari de Kassel I.

El 2000, Suder i Gauger van rebutjar una oferta informal de la fiscalia per obtenir una confessió a canvi d'una condemna amb llibertat provisional. No van acceptar el tracte. Sempre s'han negat a fer qualsevol declaració. Les mostres de solidaritat amb Sonja i Christian, tant domèstiques

La defensa demana l'anul·lació del procés per falta de garanties i acusa el tribunal de parcialitat

com internacionals, no paren de créixer. La defensa demana l'anul·lació del procés per falta de garanties i acusa el tribunal de parcialitat per haver presentat un sumari basat exclusivament en el testimoniatge de Feiling i Klein. Juntament amb la RAF i el Moviment 2 de Juny, les RZ van ser el tercer grup de guerrilla urbana a l'Alemanya occidental. Van actuar en petits grups autònoms llibertaris i marxistes antileninistes sense passar a la clandestinitat, d'aquí el poc èxit de les operacions policials. A l'entorn de les RZ, va aparèixer la facció feminista i antipatriarcal Rote Zora. Ambdues van abandonar les accions directes a principis dels 90. ◀

Retrobament entre Sonja Suder i Christian Gauger durant el judici / ARNE DEDERT

XILE // EL GOVERN BRITÀNIC VA SUBMINISTRAR URANI ENRIQUIT AL GOVERN MILITAR XILÈ DE MANERA OPACA

El Regne Unit va vendre armes en secret per valor de 160 milions de dòlars a Pinochet

Javier Borràs Arumí
Barcelona
@La_Directa

La televisió anglesa BBC ha revelat que el Regne Unit va vendre armes a la dictadura de Pinochet per valor de 160 milions de dòlars. La BBC ha aconseguit diversos documents desclassificats que mostren les fortes relacions que hi va haver entre el govern de Margaret Thatcher i la dictadura militar xilena. Els papers també mostren la venda d'urani enriquit a Pinochet per part del govern anglès i la col·laboració entre diplomàtics xilens i anglesos durant la guerra de les Malvines.

El Regne Unit va vendre vaixells, avions, canons i equips de comunicació a la dictadura xilena en secret, després que el govern de Margaret Thatcher aixequés l'embargament que existia sobre el país llatinoamericà. Entre 1980 i 1982, Xile va comprar material militar per valor de 160 milions de dòlars. L'arribada al govern de la política neoconservadora Margaret

Un membre de la Junta Militar xilena va negociar les compres

Thatcher va significar una col·laboració estreta entre ambdós països, encara que els pactes es van voler mantenir en secret per evitar crítiques de la societat civil, la comunitat internacional i les organitzacions de drets humans.

Per mantenir la confidencialitat de les relacions comercials entre ambdós estats, es van fer reunions secretes entre membres i diplomàtics de les dues administracions. El general Fernando Matthei (membre de la Junta Militar xilena i enca-

Margaret Thatcher va voler deixar clar el seu suport a Pinochet mentre estava detingut a Londres

regat de centres de detenció i tortura de la dictadura) va ser l'enviat per negociar les vendes d'armament. Amb el consentiment dels ministres d'exterior i de defensa britànics, Matthei va pactar la venda d'armes al règim xilè amb diversos funcionaris anglesos de rang mitjà. Tot això, en el més absolut secret, gràcies a la complicitat del govern de Thatcher.

Entre els vaixells de guerra comprats, un es va desviar cap a l'Argentina per batallar a la guerra de les Malvines, una disputa entre el Regne Unit i el país llatinoamericà pel control d'aquestes petites illes estratègiques. Els negocis armamentístics entre Xile i el Regne Unit també van consolidar una col·laboració estratègica en l'àmbit militar, on diplomàtics de Pinochet van assessorar el Regne Unit en la seva guerra contra l'Argentina. Segons els documents desclassificats, el mateix Matthei va mantenir diverses reunions

amb el comandant britànic Sidney Edwards, durant les quals el govern del Regne Unit va intercanviar grans quantitats d'armes per informació i espionatge. Xile va dur a terme escoltes i captacions de radar que van ajudar l'exèrcit britànic en la seva guerra per les Malvines.

Aquesta col·laboració ja feia temps que estava en marxa, abans de l'inici de la guerra. El conseller de l'ambaixada britànica s'havia posat en contacte amb l'ambaixador de Xile a l'Argentina repetidament. El cas era interessant pel Regne Unit, ja que l'Estat xilè ja havia tingut una disputa sobiranista per unes petites illes amb el govern argentí.

VENDA D'URANI ENRIQUIT

El govern de Thatcher també va subministrar urani enriquit i va assessorar la dictadura de Pinochet en matèria d'energia nuclear, segons els documents. El pacte

de col·laboració nuclear entre ambdós països s'havia firmat abans de la dictadura, l'any 1969. Però va ser l'any 1974, amb el govern militar assentat al poder, quan es va dur a terme l'assessorament per part del científic Derek Hindley, del Centre d'Investigació d'Armes Atòmiques del Regne Unit. El procés es va desenvolupar en el més absolut secret. Finalment, l'any 1982, el govern de Thatcher va aprovar (també en secret) que se subministrés urani enriquit a la dictadura de Pinochet.

EL FINAL DE LA DICTADURA

Els documents difosos per la BBC també revelen que el general Augusto Pinochet va voler utilitzar la violència per mantenir-se al poder l'any 1988. Aquell any, es va celebrar un referèndum sobre la continuïtat del règim a Xile i va guanyar l'opció del *no*. Pinochet hauria demanat ajuda als militars aliats per continuar amb la dictadura mitjançant la violència. La proposta hauria estat assetjar la ciutat de Santiago de Xile per conservar el poder polític. Finalment, els caps de l'exèrcit no van fer cas de la proposta i van acceptar el resultat de les urnes.

Anys més tard, ja se sap la història. Quan l'exdictador Augusto Pinochet va ser arrestat a Londres arran d'una resolució del jutge espanyol Baltasar Garzón, Margaret Thatcher va ser de les poques figures públiques que es van oposar a aquesta acció judicial. L'expressió ministra britànica va elogiar la figura i l'acció de govern de Pinochet, ja que ambdós personatges tenien sintonies properes en relació a les polítiques neoliberals que van aplicar quan eren al poder. Margaret Thatcher també va revelar, en un intent de capgirar l'opinió pública, la col·laboració del govern xilè en la guerra de les Malvines. ◀

TUNÍSIA // LA POBLACIÓ MINERA ES VA AIXEGAR CONTRA ELS ABUSOS LABORALS DEL RÈGIM I LA REPRESSIÓ L'ANY 2008

Redayef o l'inici desconegut de la revolució tunisiana

Sàgar Malé Verdguer
Tunis (Tunísia)
@La_Directa

Ja fa dos anys de la revolució de Tunísia, que va suposar el tret d'inici de les *primaveres àrabs* i que ha estat popularitzada com la revolució del 14 de gener. És probable que encara no s'hagi copsat l'autèntica dimensió d'aquella revolta tan emocionant. Però el que, en general, es desconeix del tot és que, tres anys abans, el 2008, la revolució es va començar a gestar a Gafsa -una governació desèrtica i pobra, si bé rica en fosfats- amb la revolta minera del poble de Redayef i d'altres com Moularès, M'dhila, Metlaoui... Era el primer cop, des de l'inici de la dictadura de Ben Ali, que un poble sencer desafïava un règim que es creia totpoderós.

Des de la independència de Tunísia, a mitjans dels cinquanta, Gafsa ha estat oblidada per tots els governs. A més, l'atur ha anat creixent i, si el 1980 la mineria donava feina a prop de 14.000 persones, a inicis d'aquesta dècada, ja només n'oferia a 5.800. Segons Hlaïmi Tarek, professor i activista de la revolta de 2008 a Redayef: "La regió de Gafsa s'ha anat empobrint cada vegada més. Depenem totalment de l'explotació de les mines per part de la Companyia de Fosfats de Gafsa (CFG), ja que no hi ha hagut ni hi ha inversions en altres sectors que la desenvolupin". CFG és la principal explotadora de les mines de la zona, existeix des de principis del segle xx i ha estat el centre de treball més important de la regió.

Hi havia un pacte no escrit segons el qual CFG prioritzava la contractació de personal local, una mesura destinada a pal·liar l'atur endèmic de la regió. D'acord amb la lògica clientelar i avariciosa que caracteritzava el seu règim, Ben Ali va exigir a la companyia la invalidació del pacte. Mitjançant un concurs públic falsi-

ficat -procediment que llavors era habitual- es volia avalar la contractació de personal de fora de la regió, fet que precaritzava encara més la situació laboral de la zona, ja prou vulnerable.

La gent de Gafsa va arribar al límit. "A partir del 4 de gener, el poble va reaccionar -diu Hlaïmi Tarek-; es va comprendre que el problema era la mentalitat del

La revolta de Redayef va aconseguir trencar, per primera vegada, el mur de la por que havia creat Ben Ali

règim de Ben Ali, incapaç de respondre a les necessitats de la població. Va esclatar una revolta en cadena, de les associacions al sindicat (UGTT, proper al règim), la delegació local del qual va trencar amb la nacional. La revolta també va arribar als pobles propers. Durant sis mesos, hi va haver marxades, segudes i xerrades públiques, fins que es va arribar a la confrontació amb la policia. Es volia fer una protesta pacífica, però la policia va acabar disparant i es va entrar en conflicte". La brutal repressió exercida pel règim,

que va destinar 12.000 policies per sufocar una població -la de Redayef- de 28.000 persones, es va saldar en quatre morts, 35 persones ferides i centenars de detingudes i torturades.

La revolta de Redayef va ser sòlidament organitzada i construïda pel mateix poble. La seva originalitat rau en el fet que, per primera vegada, es va trencar el mur de la por que havia creat Ben Ali. Hofnaoui Ben Othmane, un dels activistes que van ser empresonats -i que actualment es troba a l'atur- explica: "És un dels millors moments que hem viscut: tot el poble, sense excepcions, es va revoltar per demanar l'alliberament dels militants presos: dones, ancians, estudiants... Va ser el primer cop que s'entrava en una vaga general il·limitada. El poble i els militants van treballar d'igual a igual. La gent assistia de manera massiva i sense por a les xerrades que feia Adnane Hajji (el líder i sindicalista de la UGTT) cada diumenge a l'aire lliure per denunciar la situació. La por en què es basava el règim va desaparèixer i això va ser clau per la revolució".

Possiblement, l'aixecament que posteriorment es va conèixer com a revolució de Tunísia, que es va iniciar l'hivern de 2010-2011 al poble de Sidi Bouzid amb

Adnane Hajji, un dels protagonistes de la insurrecció minera, durant una manifestació de la vaga general del gener de 2013 / THIERRY BRÉSILLON

Manifestació de dones a Redayef l'abril de 2008

la immolació d'un jove, no hauria estat possible sense les revoltes prèvies de la conca minera de Gafsa. Bouslohi Muhammed, enginyer de la CFG, diu: "Per nosaltres, Sidi Bouzid no és l'inici de la revolució. No hi ha una revolució que comenci del no-res, sinó que es produeix una acumulació d'efervescències socials que preparen el terreny; i aquestes van començar aquí, a la conca minera, concretament, a Redayef. Vam ser encerclats i no teníem cap suport extern. El Facebook i les xarxes socials encara no estaven desenvolupades, però ens vam organitzar per crear un moviment nou. En aquell moment, els militants van començar a veure les debilitats d'un règim que, tot i que semblava molt fort, era feble. Només era fort pel que fa a la policia i les tortures. L'experiència de la conca minera de 2008 va donar energies a la revolució del 14 de gener".

Però, de cara el futur, la sensació no és d'optimisme. Segons Bouslohi Muhammed: "La revolució tot just ha començat, res més. Tunísia està en moviment, però la troïca que governa després de les eleccions no ha canviat res. El partit islamista que governa intenta posar militants seus per tot arreu i crear una nova dictadura. S'han aprofitat del sentiment religiós de la gent tunisiana per guanyar, però no tenen cap perfil polític. És l'antic règim amb vestuari religiós".

ORGÀNICA **XV FIRA NATURA**
medi ambient i qualitat de vida
Lleida, del 8 al 10 de març de 2013 **MÉS INFORMACIÓ:**
www.firanatura.org

Presentant aquesta publicitat a guixeta gaudiràs d'un 2x1

ARAGÓ // DUES URBANITZACIONS VAN SER DESALLOTJADES PEL PERILL DE DESPRENIMENT D'UN TALÚS

Les esllavissades al pantà de Yesa generen mobilitzacions veïnals i ecologistes

Nacho Escartín
Nuez de Ebro (Aragó)
@Laenredadera

La fixació de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (CHE) amb l'embassament de Yesa és una obsessió malaltissa". Així de clar s'expressava a la DIRECTA Luís Solana, president de l'associació Río Aragón contra el recrecimiento del embalse de Yesa, fent referència a la imatge de normalitat que dona la CHE -l'organisme dependent del Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient de Miguel Arias Cañete que administra i regula les aigües i les infraestructures hidràuliques de la conca de l'Ebre i dels seus afluents- després dels lliscaments i els desprendiments del vessant dret del pantà. La CHE, presidida per Xavier de Pedro, del Partit Aragonès (PAR), associa aquest esfonjament a un episodi de pluges, mentre que l'associació Río Aragón apunta a "la inestabilitat del vessant dret, que -fins que van començar els treballs de recreixement, d'ampliació del pantà- havia aguantat episodis de moltíssima més intensitat que, actualment, no pot assumir".

Més de 500 persones es van concentrar a la població navarresa de Sangüesa el 16 de febrer per protestar contra el recreixement del pantà, que, en cas de trencament de la presa, podria afectar directament el municipi i els seus voltants. El 8 de febrer, el veïnat dels 60 habitatges de les urbanitzacions Lasaitasuna i El Inglés -nou d'elles, primeres residències- de la localitat navarresa de Yesa va ser evacuat i desallotjat preventivament davant el perill de desprendiment del talús sobre les seves llars. Les afectades, prop de 130 persones, no descarten prendre mesures legals. "No sabem

on ni fins quan serem reallotjades, només que serà un mínim de deu mesos. Sense data de tornada", expressen indignades. Luís Sala, portaveu de la iniciativa ciutadana Yesa+no de Sangüesa, lamenta la "falta d'informació" al veïnat desallotjat i la "improvisació i el malbaratament econòmic en les obres de recreixement" per part de la CHE, motiu pel qual exigeix "la paralització immediata del projecte".

Mentrestant, la CHE ha anunciat un nou increment dels pressupostos pel recreixement del pantà, "el cost del qual dependrà de l'evolució dels treballs". L'associació Río Aragón denuncia que "d'aquesta manera, es confirma que tampoc els serveix un projecte que van aprovar fa tres anys per 81 milions d'euros". L'adjudicació de l'obra del recreixement es va fer per 118 milions d'euros el 2001, quan Jaume Matas -condemnat a sis anys de presó pel cas Palma Arena i encausat en altres casos de corrupció- era ministre de Medi Ambient. En els darrers Pressu-

La partida destinada a Yesa als darrers Pressupostos Generals de l'Estat ja ascendeix a 376,8 milions d'euros

posts Generals de l'Estat, la partida destinada a Yesa ja ascendeix a 376,8 milions. Les associacions contra el recreixement indiquen que "el projecte de la CHE se'n està anant de les mans. No té cap justificació, ni per l'aigua de boca a Saragossa, ja que l'actual pantà de Yesa és més que suficient per laminar les aigües i ja es proveeix Saragossa de manera sobrada i eficient a través de l'embassament de La Loteta".

El recreixement de Yesa segueix el seu curs. El Tribunal Suprem ha desestimat el recurs interposat per l'ajuntament de la localitat saragossana d'Artieda sobre les afecions negatives a un segment del camí de Sant Jaume, que quedarà inundat pel recreixement. També continuen els processos judicials oberts contra vuit persones acusades de delictes de lesions i agressions a la Guàrdia Civil, després de la resistència no violenta de l'octubre de 2012 per impedir l'aixecament d'actes d'expropiació de terres a Artieda, un dels municipis on les terres de cultiu poden quedar sota les aigües de l'embassament.

EL PRECEDENT ITALIÀ

Ja des de l'inici de la construcció de la infraestructura, als anys 30, i amb més intensitat durant la darrera dècada, l'oposició al pantà de Yesa al riu Aragón denuncia els greus problemes geològics de l'embassament a conseqüència de lliscaments i desprendiments de vessants. "Paralitzar definitivament el recreixement de Yesa és l'única solució assenyada que garanteix la vida de les perso-

Les urbanitzacions de Lasaitasuna i El Inglés de Yesa van ser desallotjades després de l'esllavissada del vessant dret de la presa de Yesa / ASOCIACIÓN RÍO ARAGÓN

nes i la racionalització en la despesa pública", afirmen des de l'associació Río Aragón, basant-se en informes geotècnics avalats per Antonio Casas i Mayte Rico (doctor en Ciències Geològiques i hidròloga, respectivament, de la Universitat de Saragossa) i per Pedro Montserrat, professor de recerca del CSIC i botànic de prestigi. "A mi em faria molta por, ja que la presa actual té seixanta metres de profunditat i, en el seu moment, ja van sorgir dubtes sobre si aguantaria o no. Cal ser molt caut en aquest tipus d'obres, molt", va expressar l'any 1983 René Petit, enginyer constructor de Yesa, quan es començava a parlar del recreixement. Els moviments al vessant que estan afectant Yesa són molt semblants als que van provocar la catàstrofe de la presa de Vajont, a Itàlia, que va causar prop de 2.000 morts l'octubre de 1963, quan, arran d'un lliscament, una onada de 200 metres d'altura va arrasar el poble de Longarone i les viles properes. La tragèdia havia estat anunciada pels moviments socials i per desenes d'avís prevís, que van ser menyspreats. ◀

divendres
1 març
19h

Presentació de la Directa al Baix Llobregat

amb la participació de La Riuada,
Sant Feliu Respon, Radio Bronka i La Tele

Lloc: Ateneu Popular de Cornellà, C/Jacint Guerrero, 8
L5 Gavarrà o TramBaix Ignasi Iglésias

Organitza: Corresponsalia Baix Llobregat
baixllobregat@directa.cat

EXPRESSIONS

Una 'vendetta' singular

La Sala Flyhard estrena 'El rei borni', una comèdia de Marc Creuhet sobre les conseqüències de la violència policial i la relació entre víctima i botxí que ja triomfa entre el públic

Marc Farràs
@La_Directa

Convé no perdre de vista res del que es fa a la Sala Flyhard. Des de l'inici de la temporada, encadena un èxit rere l'altre. Primer va ser el torn de *Les millors ocasions*, un thriller a la catalana servit al punt per Ferran Utzet; més tard, va arribar *Smiley*, una història d'amor, una comèdia sensacional de Guillem Clua, i ara és el torn de Marc Creuhet amb *El rei borni*. Ha estat arribar i moldre (només una dada: després de quatre funcions, ja tenen l'aforament complet per les tres setmanes que havien programat i, de moment, ja han prorrogat l'obra fins a l'1 d'abril).

A molts teatres de la ciutat, se'n fan creus. Però les casualitats, al teatre, no existeixen i encara menys quan tens una sogra al voltant del coll amb el fantasma dels números vermells. La línia que separa l'èxit del fracàs en la producció escènica és molt fina i, en situacions de màxima precarietat, l'única alternativa és esmolar l'enginy i, un cop has apostat per una carta, deixar-hi la pell perquè resulti guanyadora.

L'obra retrata, més que uns personatges fàcilment encasellables, una societat mutilada

A la Flyhard tenen clar -molt clar- que no hi ha millor as a la màniga que un text sòlid, amb personalitat, que tremp i interpel·li el públic espectador. Si després hi afegeixes una direcció sobria i concisa i unes intèrprets lliurades en cos i ànima a la causa, la combinació és pràcticament infal·lible. És fàcil de dir, però molt complicat de dur a terme.

La qüestió és que, una vegada més, la Flyhard sorprèn gratament amb un muntatge de clares ressonàncies sociopolíti-

ques i amb una relativa càrrega moral. La Sandra i la Lídia són dues velles amigues que es retroben després de molts anys. Al sopar, hi porten les parelles respectives, l'Ignasi i el David. El primer és un fill de papà llargarut i papissot que es dedica a realitzar documentals, està implicat en una pila de causes socials i, fa molt poc, ha perdut un ull en una manifestació per l'impacte d'una pilota de goma. El segon és un homenot robust, impulsiu i dominant, un autèntic mascle-alfa, membre de la brigada antidisturbis dels Mossos d'Esquadra i, fa molt poc, ha buidat l'ull d'un manifestant durant una càrrega policial. Ara, acompanyats de les seves xicotetes, es veuen enfrontats a reviuire el trauma d'aquella dia. El conflicte està servit.

La ploma de Marc Creuhet reuneix la víctima i el botxí poc temps després de l'incident per explorar la relació que s'estableix entre ells i ho fa amb una mesura que permet anar més enllà d'un judici precipitat. La síndrome d'Estocolm de l'Ignasi i, sobretot, la culpabilitat del Da-

vid permeten un joc de veredictes simultanis que enriqueix la narració, treballada a partir del diàleg constant, i que es vehicula a través de diversos mecanismes psicològics. Així, redempció i venjança són els dos motors de la relació que es va teixint entre tots dos, amb l'estupefacció i la benvolença selectives de les seves companyes.

Però, que ningú no s'imagini un drama moralista farcit d'escenes lacrimògenes o al·legats pamfletistes. *El rei borni* és, per sobre de tot, una comèdia. I, encara més, una comèdia negra. Prova d'això és una galeria de personatges estrambòtics, al límit de la caricatura, i amb uns tics grotescos propensos a l'escarni. Això li resta densitat ideològica i capacitat discursiva, però li proporciona una perspectiva més còmoda i lleugera per retratar, més que uns personatges fàcilment encasellables en el desgraciat borni i el fastigós repressor, una societat mutilada.

L'únic instant de lucidesa i de raonament li proporciona la Lídia, la turmentada xicoteta del David, quan -enmig del

Xesc Cabot, Miki Esparbé, Alain Hernández, Ruth Llopis i Betsy Túrnez protagonitzen 'El rei borni' / ROSER BLANCH

deliri general- afirma que, al cap i a la fi, "som persones i fem el que podem". I no podem fer sinó afirmar-ho. En el fons, i sense restar transcendència a una acció tan condemnable com treure l'ull a algú, el veritable drama és constatar l'estat de violència subterrània a què hem arribat i el grau d'impotència a l'hora de combatre'.

Enhorabona per a Marc Creuhet, autor d'un text que trampeja, amb encert, el perill de la frivolitatzació i la condescendència. I felicitats, també, al repartiment, que no cau en la trampa de la rialla buida i que treballa estupendament uns personatges hilarants. Cal jutjar *El rei borni* com el que és, una sàtira mordaç que posa en evidència les misèries d'una època en què la pitjor ceguesa no és la del borni, sinó la de qui fuig del pensament crític. ◀

El rei borni

Escrita i dirigida per Marc Creuhet
Sala Flyhard (Alpens, 3, Barcelona)
www.flyhard.org
Fins a l'1 d'abril

EXPRESSIONS

En temps foscos, Marea Roja

Les arts escèniques diuen prou i s'uneixen per lluitar en defensa del món cultural

Abril Bonet
@AbrilBonet

Si fa mesos que diversos sectors han sortit al carrer per clamar contra les injustícies que s'estan vivint en àmbits tan bàsics com la sanitat i l'educació, la marea de protestes no s'atura i el sector cultural, després d'impulsar algunes reivindicacions, que s'han fet més visibles socialment amb l'augment de l'IVA, aposta per aglutinar-se i fer front comú: l'anomenada Marea Roja ha començat el seu procés de gestació i, de moment, compta amb la participació de diferents col·lectius i persones a títol individual.

Tot just s'han fet tres assemblees, el moviment encara es troba en procés embrionari, però els diferents col·lectius que hi han participat tenen clar que s'ha de treballar fort per empènyer aquesta Marea Roja fins on calgui i sumar-la a la resta de mareas que, fartes de la situació que s'està vivint, han dit prou.

Queda molta feina per fer i, a les assemblees, s'han recollit moltes idees, però també s'han detectat necessitats i reivindicacions de diferent caire, a conseqüència de la gran varietat d'àmbits que pretén aglutinar la Marea Roja.

Amb la finalitat de concretar els punts comuns d'aquesta Marea Roja, s'han començat a crear diferents comissions.

“La Marea Roja és un espai de reivindicació i d'acció però també de reflexió sobre el valor de la cultura i les polítiques existents”

De moment, s'està treballant en l'elaboració d'un manifest que definirà la Marea Roja com a tal, per evitar la representació a través portaveus o cares visibles. Així ho ha explicat a la DIRECTA una de les seves integrants: “La Marea Roja ja és; no

sabem què és, però ja és. I com que no tenim representants, puc parlar a nivell personal. Encara estem als inicis del procés, però em sembla que la Marea Roja es perfila com un paraigües que aixoplugarà les diferents lluites en defensa de la cultura, una xarxa de suport mutu, un espai de reivindicació i d'acció, però també de reflexió sobre el valor de la cultura i les polítiques existents”, diu.

LA CULTURA COM A ALIMENT

En aquest sentit, com que un dels punts que uneixen la Marea Roja és la lluita contra l'augment de l'IVA, durant la primera assemblea, una gent del Teatre de Bescanó va exposar la iniciativa per fer front a aquest 21% d'IVA, una proposta que ha fet la volta al món i que, a part de Bescanó, ja s'ha fet a altres llocs com Saragossa i es preveu que es faci a Figueres. El director del Teatre de Bescanó, Quim Marcé, assegura que, davant d'aquest augment de l'IVA, van tenir clar que calia fer algun tipus de reivindicació. D'aquí, la idea de vendre quelcom amb

Assemblea de la Marea Roja al Teatre Victòria de Barcelona l'11 de febrer / MARIA ZENDRE

un IVA molt baix i regalar-hi l'entrada: “Una de les coses amb l'IVA més baix són les hortalisses (4%) i vam pensar en les pastanagues com a cosa ridícula que podia simbolitzar una burla a l'abús que suposa l'IVA aplicat a la cultura. A més, hem utilitzat la metàfora del pagès (que seria la gent que forma part de les arts escèniques), el burro (que simbolitza l'IVA del 21%) i la pastanaga, que és el 4% al qual es voldria arribar”, explica Marcé. Diu que no pot fer pronòstics de cap on evolucionarà la Marea Roja, però que el fet d'haver aconseguit aglutinar diferents col·lectius del món de les arts escèniques ja és molt positiu: “Això funcionarà perquè la gent s'hi ha agafat amb ganes, però també cal tenir en compte que són assemblees populars on s'escolta a tothom i això vol dir que la Marea Roja necessitarà el seu temps”, matisa. En aquesta línia, Marcé també assegura que cal fer reaccionar ràpid l'Estat: “Estic convençut que, al final, hauran d'acabar rebaixant l'IVA, però s'han d'afanyar perquè, per moltes companyies, potser ja serà massa tard”, lamenta.

Tal com explica el mateix director del Teatre de Bescanó, ja s'han fet accions de protesta similars a l'Estat espanyol i, a

Una assemblea que recull inquietuds que vénen de lluny

Col·lectius assistents a les assemblees de la Marea Roja i que fa temps que reivindiquen els seus problemes:

- **Plataforma del 8 d'octubre**
- **Plataforma Defensem la cultura**
- **Festival Còmic de Figueres**
- **Teatre de Bescanó**
- Representants de les diferents branques sindicals aglutinades dins el **SindicArt**: AteCat (Associació de

Tècnics de l'Espectacle de Catalunya), Arec (Associació de Regidors de l'Espectacle de Catalunya), AADPC (Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya), APDC (Associació de Professionals de la Dansa de Catalunya), Ad'EC (Associació d'Escenògrafs de Catalunya).

- **TACEE Catalunya**, sindicat que no forma part de SindicArt, però que fa temps que està lluitant, igual que la resta de col·lectius sindicals,

per les millores en l'àmbit cultural. En aquest sentit, s'ha unit amb Ate-Cat per presentar un petit manifest conjunt de col·laboració amb aquesta marea, on reivindiquen tornar a l'IVA reduït i fer una revisió de les condicions laborals de totes les treballadores de la cultura.

- **ABCD** (Acció Base Ciutadania Desobedient)
- **Persones** relacionades amb el món de la cultura a títol individual

Werner Rügemeier

LAS AGENCIAS DE CALIFICACIÓN

Una introducción al actual poder del capital

ISBN 978-84-92559-41-1 | 280 pàgs. | 18 €

editorial • distribuidora • librería web

www.viruseditorial.net # www.viruslibreria.net

editorial
virus

Catalunya, durant el Festival del Còmic de Figueres del 19 d'abril, es preveu vendre pastanagues en lloc d'entrades. Així ho explica el codirector del festival, Xavier Valentí, que també ha assistit a les assemblees de la Marea Roja i matisa que hi ha trobat la voluntat i la paciència per part de tots els col·lectius per arribar a definicions generals que no els facin perdre en particularitats ni grans ambigüitats: "Volem que quedi clar que la reivindicació que farem el 19 d'abril es tracta d'una protesta i que, darrere d'aquesta acció, hi ha una reflexió, plantar-nos: volem que la platea aixequi la pastanaga i digui prou, perquè considerem que la cultura és un aliment".

En aquesta consideració de la cultura com un dels pilars bàsics de l'estat del benestar, també hi està jugant un paper important la Plataforma del 8 d'octubre, creada abans de la Marea Roja per reivindicar l'impagament de les subvencions de 2012 per part de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural (OSIC) del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Semolinika Tomic, directora de l'Antic Teatre i membre de la Plataforma del 8 d'octubre, destaca la impor-

tància de lluitar contra l'augment de l'IVA cultural, però es nega al fet que aquest sigui l'únic punt de lluita: "La Marea Roja ha començat com una lluita per eliminar el 21% de l'IVA en cultura, està venint molta gent perquè la situació és tan extrema que fa falta fer un front comú. Fins ara, cadascú feia la seva pròpia lluita, fet que mostra, també, la necessitat de treballar per l'educació cul-

"La gent està molt desinformada i no es pot permetre que el diner públic gestioni la cultura comercial"

tural com un dret social: en l'àmbit de la sanitat i l'educació, per exemple, s'han constituït mareas des que va començar la crisi i, en el de la cultura, no; això és perquè no s'ha introduït l'art en l'educació al nostre país", reivindica. En aquest sentit, Semolinika diu que la Marea Roja té clara la importància d'aquest 21%, però creu que cal treballar per fer front a altres problemàtiques greus com la inexistència

d'una llei que protegeixi les artistes: "Els artistes estan a la mateixa categoria que els toreros; no hi ha una llei laboral", diu. Igualment, la Plataforma del 8 d'octubre també està incidint en la importància de discernir entre la cultura com a indústria i com a dret social, un fet que els preocupa especialment, tal com explica la mateixa Semolinika: "No s'entén la diferència entre la cultura industrial, que suposa una privatització, consum, entreteniment comercial i la feina per part d'un determinat sector i la cultura com a dret social. La gent està molt desinformada i no es pot permetre que el diner públic gestioni la cultura comercial".

LLEI LABORAL

La reivindicació d'una millora de les condicions dels treballadors i les treballadores de les arts escèniques també és una de les qüestions que s'han posat sobre la taula durant les assemblees de la Marea Roja. Ho ha fet la Plataforma del 8 d'octubre, però també SindicArt, que fa dos anys que treballa en aquesta direcció. El director de SindicArt, Xevi Dorca, creu que la creació de la Marea Roja fa visible una situació que ja fa molt temps que és insostenible: "Fa temps que estem treballant per millorar les condicions laborals dels treballadors i no és gens fàcil tirar endavant en moments com aquest; a l'assemblea, després de sentir les diferents opinions, vaig pensar que, si la gent fos realment conscient de la quantitat de mancances que tenim, ja faria temps que hauria passat alguna cosa així: estem des-

La Marea Roja vol ajudar a fer visible una situació que ja fa molt temps que és insostenible / MAREA ZENDRE

regularitzats, no tenim una fiscalitat adaptada a la nostra situació... i la crisi només ho ha empitjorat tot", lamenta.

Opinen el mateix des del Sindicat de Tècnics i Audiovisuals Cinematogràfics de l'Estat espanyol (TACEE), un sindicat que, tot i que no forma part de SindicArt, comparteix les seves reivindicacions laborals. Així ho explica el coordinador de TACEE, Manel Ros: "De la mateixa manera que molts sectors de la cultura es veuen afectats per la precarietat laboral, els productors també. El cinema i la televisió estan embolcallades pel glamur, però, sota la catifa vermella, sovint s'hi amaguen jornades laborals il·legals, sous insuficients i condicions pessimes que la gent hauria de conèixer; per això ens sembla molt positiva la creació d'aquesta Marea Roja", manifesta.

"Estem desregularitzats, no tenim una fiscalitat adaptada a la nostra situació i la crisi només ho ha empitjorat tot"

Qui tampoc no ha faltat en la gestació d'aquest moviment ha estat la Plataforma defensem la cultura, que ha presentat les demandes que ja ha donat a conèixer a través del seu manifest a les assemblees de la Marea Roja, centrades en la baixada de l'IVA, el fet de no retallar en cultura i la demanda al Parlament europeu que la cultura es consideri com un bé públic. ◀

ON AIR
www.radiopica.net
Descobreix una altra realitat!

QUIÉN ESTÁ DETRÁS DE DIAGONAL?
¡MILES DE SUSCRIPTOR@S!
SUSCRIBETE

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

malea
teteria malea s.c.c.l
casolarians i berenans, casolarians i ecològics
d'origen i sostenibles
estèrils i orgànics

pobleviu.cat
El portal dels moviments socials del Camp
www.pobleviu.cat

No tan utòpics

Xavier Díez
@La_Directa

En moments de crisis profundes, de contextos de desesperança, apareix el pensament utòpic. Aquest es podria definir com la recerca d'un món nou que corregeix les imperfeccions del vell, una alternativa que esmena a la totalitat una organització social opressiva. És per això que l'eclosió de la literatura utòpica es correlaciona, sovint, amb moments històrics de grans transformacions, com la primera meitat del segle xx, la dramàtica destrucció del món tradicional protagonitzada per la revolució industrial o l'agonia de la societat medieval. No és estrany, doncs, que un llibre com el ressenyat serveixi de guia i de referència per a aquest context excepcional -malèits temps interessants!- que ens està tocant viure.

Ferran Aisa, amb la seva coherent trajectòria de cronista oficiós i analista dissident, ens ofereix un repàs exhaustiu del pensament utòpic, des dels orígens històrics dels filòsofs clàssics fins a l'actualitat del decreixement, passant per la violada conformació de les alternatives àcrates del segle XIX, veritable focus d'irradiació

Ferran Aisa fa un repàs exhaustiu del pensament utòpic, des dels orígens històrics dels filòsofs clàssics fins a l'actualitat del decreixement

del pensament crític contemporani. Amb un ordre estrictament cronològic, fa una repassada als pensadors antics, renaixentistes i barrocs (que són tractats amb un estil descriptiu), fins que, a partir del primer terç del volum, entra pròpiament en la matèria dels somnis llibertaris. A partir d'aquest moment, el polifacètic autor entra en una dinàmica d'anàlisi dels diferents projectes utòpics en tant que construccions polítiques, més o menys teòriques, que també funcionen com a experiments pràctics. És el cas dels ica-

rians de les colònies socialistes -amb una presència important a Amèrica- i del seu balanç, amb més fracassos que èxits. En aquest sentit, emprant fonts coetànies, s'endinsa en les raons profundes dels diversos problemes sobrevinguts a les primeres experiències, que tenen en comú el defecte de les rigideses i les regulacions excessives, a banda de l'aclaparador pes d'un capitalisme en expansió, capaç de colonitzar -també- les mentalitats individuals. A la vegada, l'autor també aborda bona part dels fonaments

ideològics de les ideologies alliberadores presents en l'efervescència cultural de *fin de siècle*, amb les sinergies d'una intel·lectualitat compromesa i una classe obrera conscient, capaç d'articular modernismes literaris, estètics prerafaèlites i la consideració de l'art com una eina alliberadora. Tanmateix, l'aproximació més propera -malgrat l'intent de la història oficial per esborrar-ne el rastre- és la de la revolució de 1936 i la formulació teòrica -desbordada per la pràctica- del comunisme llibertari, redactada al con-

El llibre de Ferran Aisa explica amb claredat el procés de formulació teòrica del comunisme llibertari i fa balanç de les experiències col·lectivitzadores de la guerra civil espanyola

Utopia. Del somni igualitari al pensament únic

Ferran Aisa
Editorial Icaria, Barcelona, 2012
294 pàgines

grés confederal de Saragossa pel metge cenetista Isaac Puente (que va ser assassinat poques setmanes després).

El darrer terç del llibre, potser el més fosc, descriu el panorama actual, confús i descoratjador, i les reflexions contemporànies que suscita. I malgrat tot, l'infatigable optimisme llibertari d'Aisa ens remet a la rebel·lia de les idees i ens impulsa a revaloritzar les utopies com a mitjà, tot conjurant el perill reiterat de considerar-les com una finalitat holística. El conjunt de l'obra ens presenta un autor amb una llarga trajectòria en un punt de gran maduresa, capaç de fusionar l'alta divulgació a què ens té acostumades amb l'autodidactisme intel·lectual que van caracteritzar intents semblants com el d'*Utopías y anarquismo*, del llibertari Germinal Gràcia, publicat fa mig segle. El resultat és un llibre útil que ens serveix com a guia acadèmica i també com a estimulador -gens innocu-, que ens hauria de permetre emancipar-nos del pessimisme dominant. Al cap i a la fi, els utòpics no eren tan utòpics. 4

POCA BROMA.

La Columna d'en Simó

Xiquets, m'han demanat aquesta columna a última hora i, vaja, faré el que podré... que, amb els temps que corren, no ens podem permetre l'estona de donar un caire humorístic a una columna. Començaré amb una frase que va dir en Robert, cantant dels ultraaccelerats AS-SAC, durant la presentació del nou LP *La quitxalla dirà la seva*: "Els polítics haurien de cobrar el salari mínim interprofessional". La següent cosa: baixo al quiosc a comprar propaganda impresa i demano l'ABC, perquè són les tres lletres que més m'agraden.

La noia del quiosc em diu que, pel meu tarannà desimbolt, més m'escauria llegir *El Punt*. Li demano que em desenvolupi la idea i em diu: "Quan eres jove, sempre anaves amb una xapeta on s'hi llegia *Punt not dead*". L'última: llegeixo, consternat, la *maragallada* d'en Pere Navarro. Diu que en Joan Carles ha d'abdicar. Bonic verb, però, permeti'm, senyor Navarro, si fos un bon deixeble d'en Maragall, no hauria demanat l'abdicació a favor del quiosc a comprar propaganda impresa i demano Felip... l'hauria demanada a favor de l'Urdangarin. **SIMÓ DE MONTFLUIX, OPINADOR SIMPLE.**

L'estabilitat freda de la UE

L'Agència Europea de Projectió Econòmica (AEPE), amb la col·laboració de la Universitat de Leiden, ha fet les primeres proves amb humans dins el programa CrioStability. Sembla que donen resultats satisfactoris i que, en un termini màxim de tres anys, la UE ja podrà instar els estats membres a aplicar les modernes tècniques criogèniques entre les seves poblacions. L'objectiu de CrioStability, segons la comissària europea de recerca, innovació i ciència, Maire Geoghegan-Quinn, és "reduir l'impacte de les polítiques d'estabilitat i de contenció del déficit entre determinats segments de la ciutadania europea". La directora executiva de CrioStability, Margot Bouwmeester, afirma que els magatzems criogènics amb capacitat per a 300 persones en què estan treballant "podrien ser adquirits per les administracions estatals a uns preus molt competitius, que suposarien altes rendibilitats econòmiques i socials en les polítiques de congelació".

La congelació voluntària o suggerida allegeria les finances públiques

Tot i que la UE encara no ha establert les pautes amb les quals s'aplicaria CrioStability als diferents territoris, algunes administracions municipals i autonòmiques de l'Estat espanyol ja han mostrat interès. Amb 6,5 milions de persones aturades, un deute públic equivalent al 84% del PIB i uns índexs de pobresa en augment, la congelació voluntària o suggerida podria suposar un alleujament per a les finances públiques. Segons càlculs facilitats per l'AEPE a les periodistes, amb uns costos de manteniment mínims, les administracions públiques espanyoles s'estalviarien, durant el primer any, fins al 32% de la despesa en sanitat, educació i atenció social. Sense esmentar-los, Geoghegan-Quinn també ha fet referència als desnonaments i ha declarat que, en un context com l'espanyol, CrioStability es presenta com una sortida interessant per a moltes famílies amb les aspiracions reduïdes a curt termini. **ADRIÁN CRESPO**

BARRI INTERNET

@galapita — @Hibai_ — @josianito

LA FORÇA OBSCURA

BOE i els robots.txt

Els robots.txt són programes que travessen les web i indiquen quins termes d'eixa web han de quedar exclosos pels cercadors. És a dir, quines dades d'eixa web no pot trobar Google, per exemple. Aquests robots tenen sentit en el cas de les dades de contacte, per evitar que les màquines d'spam recullin les dades.

Les paraules o els termes de cerca que exclouen els robots.txt no queden recollides per eines com les alertes Google. Es poden posar molts exemples de casos en què això té sentit o, fins i tot, és necessari i casos en què no. Però, sens dubte, el premi a la voluntat d'amagar dades se l'emporta el Boletín Oficial del Estado, suposadament, l'espai on la informació es fa pública. Doncs, precisament, els robots.txt del BOE no permeten la cerca per les novetats. Res etiquetat, publicat recentment a les novetats de la pàgina del BOE serà recollit per una alerta Google o per un motor de cerca. Davant d'aquesta pràctica de poca transparència per part de l'administració pública, una vegada més, una iniciativa particular fa que aquesta mala pràctica resulti encara més ridícula. En el bloc elboenuestrodecadadia.com, Eva Belmonte explica cada dia les novetats més destacables del BOE, que ella llegeix, evidentment, consultant directament la pàgina del BOE.

CROWDFUNDING

Riot, jugar a lluitar contra el sistema

Un equip de desenvolupadors de videojocs italians ha llançat una campanya de crowdfunding per finançar el desenvolupament del videojoc *Riot* (disturbis). "Vivim en un país abocat a la corrupció i el deute i ens és impossible trobar finançament per un joc d'aquest tipus a Itàlia. Necessitem que ens ajudeu a difondre la veu i volem fer servir el videojoc com a mitjà. Deixem d'escoltar les mesures dels mitjans, apaguem el televisor i preparem-nos per lluitar per la llibertat d'expressió", diuen els seus creadors.

El joc, que permet viure les experiències de les protestes als carrers de Grècia, Itàlia, Egipte i altres llocs del món, també recollirà les experiències personals de moltes activistes de diferents llocs del món. El vídeo de presentació t'namorà.

El joc recollirà les experiències personals d'activistes d'arreu del món

riotgame.org

CAMPANYES

La corrupció és intrínseca al sistema. Aquest fet no es pot posar en dubte, sobretot tenint en compte que, durant els darrers mesos, a les portades dels mitjans convencionals i les de l'espai postmèdia, cada dia apareix un escàndol de corrupció. Tot i així, sabem que els plantejaments maximalistes no funcionen si no s'articulen amb diferents estratègies. Avui dia, la manera més efectiva de combatre la corrupció és la transparència, la transparència combinada amb una societat civil organitzada que exerceix el control democràtic. Aquests són dos dels elements de la campanya impulsada per Qué hacen los Diputados i Tu Derecho a Saber. Una campanya mitjançant la qual les ciutadanes ens podem adreçar al Tribunal de Comptes per demanar-li que es publiqui informació sobre les donacions privades que rep cada partit.

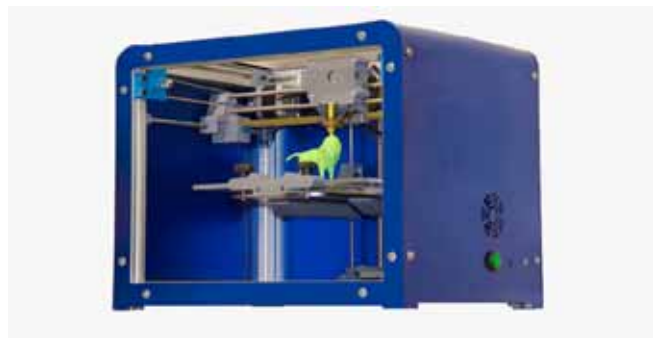
tuderechoasaber.es

EASYSOLID

Una impressora 3D basada en hardware lliure 'made in Barcelona'

La impressió en 3D és una tècnica que permet imprimir objectes com si imprimíssim imatges o text en una impressora convencional. Carreguem un fitxer digital al nostre ordinador amb la peça concreta i, enlloc de tinta, fem servir plàstic que s'escalfa i que anem dipositant capa a capa fins a aconseguir la forma adequada. Quan està seca i s'endureix, tenim la peça final.

Uns joves barcelonins estudiants d'enginyeria acaben de presentar EasySolid, una impressora 3D basada en hardware i software lliure, amb un disseny atractiu, que es ven acoblada i calibrada per sota dels 1000 euros. Tot i que

encara està en fase beta, la impressora és completament funcional. Si et desperta la curiositat, fes una ullada a la seva web: www.easysolid.com

EPIC FAIL

Toni Cantó

Una imatge val més que milers de paraules

- Toni Cantó (@tonicantó) 3 min
Sócrates y UE paga 3.200 euros por cada denuncia por malos tratos? Desde 2004 solo han entrado así 2.000.000.000 en Quié gobierno renuncia a esto?
- Toni Cantó (@tonicantó) 10 min
Sócrates que un tercio de las muertes por violencia doméstica en España son mujeres?
- Toni Cantó (@tonicantó) 14 min
La mayor parte de las denuncias por violencia de género son falsas y los fiscales no las persiguen. Las estadísticas son sesgadas.
- Toni Cantó (@tonicantó) 22 min
Casi 5% de los mayores de 16 años ha pasado a procedimiento judicial y violencia de género. La mitad han pasado por departamentos PRUEBAS.

LA XARXA COM A EINA PER LA BATALLA

'Yo sí, sanidad universal'

La sanitat és un dret universal, irrenunciable. No obstant això, els diferents governs han aprovat mesures per limitar-lo, mesures que deixen fora molta gent, sobretot, migrants sense papers. *Yo sí, sanidad universal* és una campanya i, alhora, una eina per hackejar aquest abús.

Usuàries i treballadores del Sistema Nacional de Salud estan impulsant una campanya de desobediència civil contra la reforma RDL 16/2012. A la seva web (yosisanidaduniversal.net), hi podem

trobar les accions que podem dur a terme com a usuàries o professionals i també un sistema per registrar-te i cedir el teu número de la seguretats social a una persona migrant sense papers. L'acció consisteix, bàsicament, en registrar-te, indicant el barri on pertanyis, concertar una cita amb el teu metge i cedir-la a la persona migrant del teu barri que ha indicat que necessita aquesta assistència.

Una iniciativa que funciona sobretot a Madrid, però que es podria començar a importar...

Seminari Pensament per la pau: feminisme i pau

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Centre Borja. C. de Sant Crist de Llaceres

DV 1/03: 19h Pel·lícula/documental: 'Mujeres en construcción'. Producció: Batabat. Presenten: Begoña Atin i Montse Ibáñez, directores de la pel·lícula. **DS 2/03:** 10h Inauguració. Arcadi Oliveres, president de la Unipau. 10:30h Presentació. Maria Dolors Renau, psicòloga i pedagoga. 11h Dones en temps de crisi: una mirada des de l'economia feminista. Cristina Carrasco, professora d'economia a la UAB, membre del grup Dones i Treballs de Ca la Dona. Presenta: Elena Grau. 12:30h Feminismes africans. Remei Sipi, escriptora. Presenta: M. Eugènia Blandón. 16:30h Ecofeminisme, treball(s) i pau. Pilar Galindo, membre del col·lectiu feminista Las Garbancitas. Presenta: Neus Sotomayor

Des del seu naixement, els diferents moviments i pensaments feministes han fet contribucions importants i conegudes a la construcció de la pau. Des de les lluites pel sufragi universal, passant per la defensa dels drets reproductius o sexuals, fins a la visibilització de les dones com a agents de pau en els conflictes armats. La intenció d'aquest seminari és donar a conèixer les aportacions de diferents corrents feministes al pensament i la construcció de la pau des d'una perspectiva contemporània i entenen la pau en un sentit positiu, més enllà de l'absència de guerra i vinculat a la construcció de societats justes lliures de totes les formes de dominació i de marginalització. Aquests corrents comparteixen l'anàlisi crítica de les diferents formes de dominació i d'explotació que afecten tant els homes com les dones i que s'expressen en els diferents tipus de violència existents. És important donar veu a aquelles iniciatives que fa temps que denuncien les injustícies intrínseques a un sistema capitalista i patriarcal. Organitza: Universitat Internacional de la Pau

MÉS INFORMACIÓ: www.universitatdelapau.org

DC27^{/02}

BARCELONA

XERRADA: EL DRET A DECIDIR I ELS SEUS ENEMIGS

19h Centre Cívic Pati Llimona
C. Regomir, 3, baixos
Més informació: <http://www.cetede.org>

DJ28^{/02}

BARCELONA

KAFETA DE LA REVISTA BARRIO

19h. CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza, 10
Concert a les 21h Hermanowar

REUS

ACTE DE PROTESTA I CONCENTRACIÓ REIVINDICATIVA PER UNA SANITAT PÚBLICA, DE QUALITAT, GRATUÏTA I PER A TOTHOM. PROU RETALLADES!

9h coincidint amb el Consell d'administració del Grup Salut, es convoca a la rambla interior de l'Hospital Sant Joan de Reus

DS02^{/03}

BARCELONA

CELEBRACIÓ CANYERA A L'HORT DEL XINO!

A partir de les 10:30h a l'Hort del Xino
C. Reina Amàlia 11, al Raval de Barcelona
Programació:

10:30h Inici de l'última part del taller de canyes: cobrir l'estructura amb tela per fer ombra, decorar i pintar la tela. Cons-

trucció de bancs amb calç i sorra sobre els gabions. 14h Dinar popular (menú 4 euros). 16h Continuació del taller. 19h Projectió del vídeo de construcció amb canyes i vi calent!
Més informació: horteradelxino@gmail.com

JORNADA PEL DIA DE LA DONA TREBALLADORA: NI PATRIARCAT, NI CAPITALISME. ALTERNATIVES FEMINISTES

A partir de les 11h Llibreria Pròleg
C. Sant Pere més Alt, 46
Més informació: cgtcatalunya.cat

XERRADA I DEBAT: SITUACIÓ DEL MOVIMENT ANARQUISTA I LA REPRESSIÓ A ITÀLIA

19:30h Casa de la Solidaritat
C. Vistalegre, 15

PRESENTACIÓ DE LA REVISTA DEL TELÉFON ROIG: ANTÍTESI

19h Ateneu Rosa de Foc
C. Robí, 5

TEATRE SOBRE LA MARCHA: CAPERUCITA ROJA Y LOS LOBBIES FEROCES

21h Freedonia
C. Lleialtat, 6.

GRANOLLERS

RECITAL DE POESIA AMB BRUNO LIÉBANA Pelayo, QUE ENS PRESENTARÀ EL SEU LLIBRE LA VALENTIA DEL POETA COBARDE

18:30h Anònims, Menjars i Pensars
C. Ricomà, 57

CASTELLÓ D'EMPÚRIES

II SEMINARI D'AGRICULTURA I MEDI AMBIENT

Els dissabtes 2 i 9 de març a l'Ecomuseu Farinera
9:30h Recepció, entrega de documentació i cafè. 10h Inauguració del seminari. 10:15h Presentació del projecte de custòdia agrària IAEDEN - GOB Menorca, a càrrec de Montse Pascual (tècnica). 10:45h Productes Locals del Lluçanès com a estratègia de desenvolupament rural, a càrrec de Laura Megias, tècnica de desenvolupament rural del Consorci de Lluçanès. 12:30h *Hi ha un pensament ecològic*, a càrrec de Joan Bassets, veterinari, un dels responsables d'Eco-garrotxa i assessor en el camp de la ramaderia i l'agricultura ecològiques. 14h Pica-pica i dinar per a les assistents. Continuarà el dia 8 de març. Organitzen: IAEDEN i el GOB Menorca
Més informació: agroteritori-iaeden.blogspot.com

FREQÜÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona** www.contrabanda.org | **Ràdio Línea IV (només web) Barcelona** www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica 96.6FM Barcelona** www.radiopica.net | **Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona)** www.radiorsk.info | **Ràdio Trama 91.41FM Sabadell** www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa** www.canangladajove.terrassa.net | **Postscriptum Ràdio (només per internet) Terrassa** www.postscriptumradio.org | **Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà** www.radiopinsania.wordpress.com | **Ràdio 90 101.4FM Olot** www.90.org | **Ràdio Klara 104.4FM València** www.radioklara.org | **Ràdio Malva 105FM València** www.radiomalva.wordpress.com | **Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi** www.radioaktiva.fm.blogspot.com | **Ràdio Mistelera 101.4FM Dénia - La Xara** www.lamistelera.org | **Ràdio Bala 106.4FM Manresa** <http://radiobalamananresa.wordpress.com>

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | **Sants TV** <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.vgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al **CANAL 37 DE LA TDT**. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 20:30h. Notícies 1
DIMARTS: 20:30h. Tv Animalista
DIMECRES: 20:30h. Contra-Infos

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de falguera

DISSABTE: 22h. Cineclub 1
DUMENGE: 21h. La Xerrada

EL TEMPS

DIJOUS 28

Després del fred, arriba un temporal de llevant. Pluges molt fortes a Castelló i a Tarragona. Ambient humit i ventós.

DIVENDRES 1

El temporal afectarà amb força les comarques de Barcelona i Girona, on es poden recollir més de 100 litres per metre quadrat.

DISSABTE 2

Els ruixats de matinada s'aniran esvaïnt i quedaran circumscrits a les comarques de Girona. Núvols a la resta.

DIUMENGE 3

Ambient més assolellat. En general, temperatures més altes i arribada d'una petita falca anticiclònica. La primavera esclatarà.

DILLUNS 4

Un dia amb paisatges per fotografar. Cel clar, boscos plens d'aigua i floriment dels arbres fruiters. Temperatures a l'alça.

DIMARTS 5

Una nova perturbació amb vents del sud i de llevant farà ploure a la majoria de comarques. Territori ben xop.

/ MIREIA
SALGADO

«Perquè et coneguim, t'has de sacrificar»

Alex Romaguera
@La_Directa

Què ha passat perquè els pakistanesos haguen desembarcat en el taxi?

La majoria vam arribar a Catalunya amb la idea d'obrir locutoris o establiments vinculats a l'hostaleria, però, arran de la crisi, hem buscat feina en aquest sector. És un àmbit en el qual, a Londres, Oslo, Berlín o Nova York, els pakistanesos fa anys que treballen. Precisament, gràcies al contacte amb companys d'Alemanya i del Regne Unit, ens hi hem adaptat ràpidament, ja que és una professió molt exigent a nivell personal.

Se us ha arribat a qualificar de col·lectiu gregari. És així?

No vam fundar Pak Taxi per aïllar-nos -tenim socis catalans i d'altres indrets-, sinó perquè venim d'una tradició comunitària. Sempre anem junts i mirem d'ajudar els companys que tenen dificultats per aconseguir una llicència; fins i tot organitzem recol·lectes amb aquest objectiu i els assessorem en allò que convingui.

Al vostre manifest, parleu de "netejar la imatge dels taxistes pakistanesos". Hi ha una imatge distorsionada de vosaltres?

Se'ns acusa d'acaparar els llocs de treball o de fer més hores de les reglamentades i això és fals. Som respectuosos amb les normes i, en una parada, no acceptem que ningú s'avanci a cap company, sigui d'on sigui. Així ho plantegem a les reunions amb la Coordinadora Metropolitàna

del Taxi i amb la Federació Catalana del Taxi, on compartim les mateixes inquietuds respecte als problemes laborals i altres qüestions. Som molt conscients que, perquè et coneguim, t'has de sacrificar.

En qualsevol cas, què us diferencia de la resta de col·lectius?

Probablement, la nostra dedicació i el suport mutu, que ens han servit per atraure taxistes d'altres comunitats, ja que, a més de catalans i gallecs, també ens arriben bengalins, hindús o nepalesos. No es pot generalitzar, però, dins del taxi, els pakistanesos sempre ens hem distingit per oferir un servei de qualitat. Intentem demostrar que som legals i no juguem amb la picaresca de voltar més del compte per cobrar una tarifa més alta.

"No vam fundar Pak Taxi per aïllar-nos sinó perquè venim d'una tradició comunitària"

En alguns fòrums, han aparegut retrets perquè, suposadament, entre vosaltres, feu tornos de 24 hores amb el mateix vehicle. Què en penseu d'aquests retrets?

Qualsevol taxista està autoritzat a fer tornos de dotze hores, però conduir durant tanta estona és una barbaritat pel risc d'accidents que comporta. Si fem més hores és perquè dediquem poca estona a esbargir-nos i perquè, malauradament, no tenim tota la família aquí per poder estar amb ella.

Acabeu de publicar el llibre *Aprendre anglès per català. És una manera d'apropar-vos a la societat d'acollida*?

És un manual al servei de tot el col·lectiu, pel qual hem rebut l'ajuda d'un taxista català de l'Assemblea Nacional Catalana que, a més de català-urdú, ha inclòs la traducció del vocabulari al castellà, a l'anglès i a altres llengües d'ús habitual. D'aquesta manera, volem demostrar que Catalunya és el nostre país i el dels nostres fills, on paguem impostos i on volem quedar-nos a viure.

Us hi sentiu identificats?

La majoria de nosaltres venim de Gujrat, una població situada a la província del Panjab, on també tenim una realitat cultural i una llengua pròpies, el panjabi, que volem protegir. És normal, doncs, que els nostres fills facin seu el català i compartim la voluntat que Catalunya decideixi el seu futur en llibertat. Avui dia, al Pakistan, només hi anem de vacances.

Més enllà del llibre, teniu previst impulsar altres iniciatives?

Els nostres estatuts no ens permeten actuar fora de l'àmbit del taxi, però, a través d'alguna entitat, busquem espais per explicar els trets culturals del nostre poble. Tenim previst participar en una festa que englobi tots aquests aspectes, amb la perspectiva de ser considerats ciutadans de ple dret. Els nostres fills han de conèixer el seu passat, però també han de viure el futur com a catalans. D'aquí un temps, potser Pak Taxi ja no tindrà sentit perquè les nostres demandes estaran ja incorporades en el sector. ◀

Sad Mukhtar, Shahzad Akbar i Iftikhar Ahmed

Portaveus de Pak Taxi

Segons l'Institut Metropolità del Taxi (IMT), el nombre de conductors pakistanesos que treballen a Barcelona ha passat de 269 a gairebé 700 en dos anys. Prop del 90% són empresaris d'alguns locals d'hostaleria que, a causa de la recessió econòmica, han hagut d'abandonar l'activitat per provar sort en el món del taxi. La majoria d'ells, com Sad, Shahzad i Iftikhar (a la imatge, d'esquerra a dreta), pertanyen a l'Associació de Taxistes Pakistanesos de Catalunya, també coneguda com Pak Taxi, una entitat des de la qual els taxistes provinents del país asiàtic estrenyen els lligams amb la resta del col·lectiu i amb la societat catalana en general. Entre les iniciatives de Pak Taxi, destaca l'edició del llibre *'Aprendre anglès per català'*, un mitjà per enfortir el coneixement i l'ús de la llengua catalana entre la gent del sector.